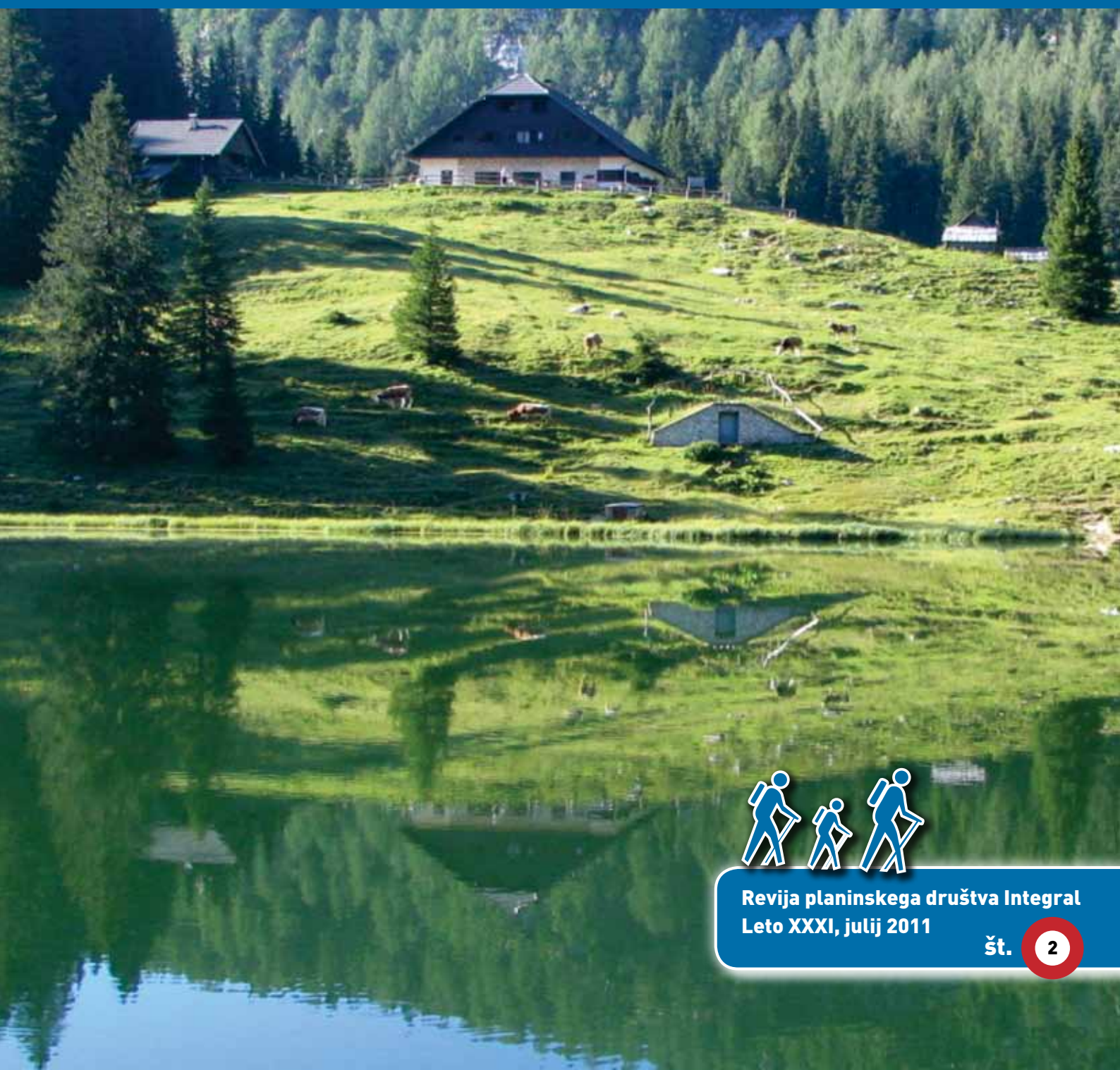

GORSKI

popotnik

Revija planinskega društva Integral
Leto XXXI, julij 2011

št.

2

NANA, 6.24

UVODNIK	4
UVODNI POZDRAV	4
IMAMO NOVEGA PREDSEDNIKA	5
UTRINKI Z OBČNEGA ZBORA PD INTEGRAL - NA LIVADI - 26. 2. 2011	6
KAM GREMO	7
TURSKA GORA- BRANA, 9. in 10. 7. 2011	7
GRINTOVEC-KOČNA, VELIKA BABA - LEDINSKI VRH, 16. – 17. 7. 2011	7
TOPICA (1649 m) in PODJUNSKA JEZERA, 23. 7. 2011	8
VOGEL (1922 m), 30. 7. 2011	8
VELIKI VRH (2111 m) IN VELIKA ZELENICA (2114 m), 31. 7. 2011	9
OJSTRICA, KOPINŠKOVA POT, 6. 8. 2011	9
35. POHOD NA TRIGLAV	10
35. POHOD NA TRIGLAV – ČEZ PLEMENICE (2864 m), 19. – 21. 8. 2011	10
35. POHOD NA TRIGLAV – S POKLJUKE, 19. 8. – 21. 8. 2011	11
35. POHOD NA TRIGLAV – NA KANJAVEC (2569 m), 19. – 21. 8. 2011	13
35. POHOD NA TRIGLAV - IZ KRME, 19. – 21. 8. 2011	14
BABJI ZOB (1104 m), 27. 8. 2011	14
VAJNEŽ (2104 m), 3. 9. 2011	15
STRMA PEČ (MONTE CIMONE) (2379 m), 10. 9. 2011	15
BISTRIŠKA ŠPICA (2114 m), 17. 9. 2011	16
BEGUNJŠČICA IZ LJUBELJA (2060 m), 18. 9. 2011	16
OLŠEVA, 8. 10. 2011	18
KOSTANJEVA NEDELJA, 19. 11. 2011	18
STROKOVNI ČLANKI	19
ČELADA	19
MLADINSKI KOTIČEK	20
PLANINSKI IZLET NA VREMŠČICO, 7. 5. 2011	20
PLANINSKI IZLET NA RATITOVEC, 14. 5. 2011	20
PLANINSKI TABOR - PLANINA PRI JEZERU 2011, 6. 6. 2011	20
ENOTA ANDERSEN NA PLANINI PRI JEZERU – TABOR 2011	22
KJE SMO BILI	23
Z RAŠEM NA VELIKO PLANINO, 15. 1. 2011	23
S TRŽAČANI V BENEŠKO SLOVENIJO, 6. 3. 2011	24
V BENEČIJI, 6. 3. 2011	25
TRIJE DNEVNI POHORJA, 30. 4. – 2. 5. 2011	26
DELOVNA AKCIJA NA PLANINI PRI JEZERU, 27. 29. 5. 2011	27
NA PRIMORSKO PO SONCE - 30. 4. 2011	27
NA VOŠCO (1734 m), 26. 3. 2011	28
UČKA - Poklon, Plas, Vojak – 1401 m, ponedeljek, 25. 4. 2011	29
GOLTE, V SONCU, DEŽJU IN SNegu, 14. – 15. 5. 2011	30
41. TABOR LJUBLJANSKIH PLANINCEV	31
RES VISOKI GORE	32
PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2011	36

GORSKI

Popotnik

Leto XXXI/številka 2, julij 2011

Natisnili smo: 400 izvodov

Izdaja:

PLANINSKO DRUŠTVO
INTEGRAL,

Celovška cesta 160,
1000 Ljubljana

Zanj:

ANDREJ POČERVINA, predsednik

Odgovorni urednik:

ANDREJ POČERVINA

Uredniški odbor:

TOMO RUSIMOVICH,
BOJANA BURNIK,
ENES HALILOVIĆ,
ANTON TROPE

Tehnično uredništvo:

SLAVKO KRUŠNIK,
SILVA PAPEŽ,
MARUŠA REYA

Oblikovanje in prelom:

JANEZ HENIGMAN

Jezikovni pregled:

SLAVKO KRUŠNIK

Grafična priprava za tisk in tisk:

PARTNER GRAF D.O.O.

Fotografija na naslovnici:

PLANINA PRI JEZERU

UVODNI POZDRAV

○ **Andrej Počervina**, predsednik

Na zadnjem občnem zboru Planinskega društva Integral (v nadaljevanju: PD Integral) je bilo izvoljeno njegovo novo vodstvo. Ob tej priložnosti se članom dosedanjega vodstva zahvaljujemo za njihov trud in dobro delo, ki ga bo nova ekipa poskusila nadgraditi.

Upravni odbor PD Integral bodo v obdobju 2011-13 tako sestavljali naslednji člani:

Tomo Rusimovič, Ivanka Vodnik, Bojana Burnik, Tone Trope, Sonja Dremelj, Marija Janša Marija, Rok Mežnar, Enes Halilović, Rado Balažic, Niko Marinko, Nina Miklič, Jurij Reya in Andrej Počervina.

V tej sestavi se je upravni odbor prvič sestel aprila. Na sestanku smo potrdili načelnike in člane posameznih odborov. To so:

- mladinski odsek: načelnica Bojana Burnik, članice Štefka Šturm, Sonja Modlic in Helena Novak;
- vodniški odsek: načelnik Anton Trope, člani Rašo Adrovič, Franc Bergant, Marinka Koželj Stepic, Slavko Krušnik, Janez Lenaršič, Sašo Marinčič, Andrej Počervina, Katja Premerl, Mitja Premerl, Herman Rednak in Tomo Rusimovič;
- odsek za varstvo narave: načelnica Sonja Dremelj, član Hinko Sajovic in Sonja Modlic;
- markacijski odsek: načelnik Rok Mežnar, člani Rudi Mežnar, Mojca Mežnar in Janez Cestnik;
- gospodarski odsek: načelnik Rado Balažic, člani Ivan Fotivec, Mirko Božnar, Stane Dečman, Sonja Dremelj, Stane Ocepek, Jani Vodnik, Ibrahim Ičanović in Nevenka Pejčič;
- odsek za organizacijo in poslovanje: načelnik Niko Marinko, člana Tomo Rusimovič in Irena Oberčkal.

Imenovali smo tudi Uredniški odbor za

komuniciranje z javnostmi, ki bo skrbel za društveno glasilo ter postavitev in delovanje spletne strani društva. Ta bo predvidoma od jeseni dalje dostopna na naslovu **www.pdintegral.si**. Namenjena bo predvsem obveščanju članov in simpatizerjev društva o našem delu in prihajajočih pohodih, obenem pa upamo, da bo v prihodnjih letih pritegnila v PD Integral še več aktivnih članov.

Uredniški odbor tako odslej sestavljajo:

- odgovorni urednik Andrej Počervina, člani uredništva Tomo Rusimovič, Bojana Burnik, Enes Halilović in Tone Trope.

Obenem smo imenovali še tehnično uredništvo, ki bo skrbelo za izdajo društvenega glasila Gorski popotnik. Njegovi člani so:

- vodja uredništva Slavko Krušnik, članici pa Silva Papež in Maruša Reya.

Eno od prvih sprememb že držite v rokah – gre seveda za prenovljeno glasilo. Nova oblika, barvna zasnova, nove rubrike, predvsem pa ne pozabite, da Gorskega popotnika z nami še naprej oblikujete tudi vi, člani PD Integral s svojimi prispevki, slikami in idejami.

Potrudili se bomo, da bo v letošnjem letu zaživela tudi spletna stran društva. Vse to z namenom še boljše komunikacije in informiranosti o izletih in ostalih dejavnostih, s katerimi se društvo ukvarja. Ne nazadnje bo spletna stran še bolj promovirala našo kočo na Planini pri Jezeru, ki stoji na idiličnem kraju v srcu Triglavskega narodnega parka. Tudi tukaj si želimo vašega sodelovanja, ki bo dalo življenje naši spletni strani. Upam pa, da to niso edine spremembe in da vam bomo lahko v novi sezoni postregli še s kakšnimi.

IMAMO NOVEGA PREDSEDNIKA

○ Slavko Krušnik

Na februarskem letnem občnem zboru našega planinskega društva Integral smo – med drugimi odločitvami – soglasno izbrali tudi novega predsednika društva. To je Andrej Počervina, že uveljavljeni planinski vodnik, po izobrazbi pa profesor športne vzgoje. Seveda je uredništvo »Gorskega popotnika« zanimalo, kdo je oseba, ki bo vodila naše društvo. Do sedaj smo imeli s predsedniki še kar srečo; v društvu so delovali požrtvovalno, premišljeno, skrbeli za njegov ugled, za organizirano delovanje odsekov in tudi za uspešno poslovanje koč na Planini pri Jezeru.

V pogovoru z novim predsednikom Andrejem sem mu najprej čestital ob izvolitvi. Kdo ga je spodbudil za kandidacijo? Tomo Rusimovič in Tone Trope.

Na vprašanje, ali je že opravljal kake podobne funkcije, sem izvedel, da je v Mestni občini Ljubljana organizator raznih športnih prireditev in strokovni sodelavec na oddelku za šport, zadolžen za področje športne rekreacije.

Član PD Integral je štiri leta, športu pa je zapisan že od šestega leta mladosti. Starša sta bila uspešna »hribovca«, saj sta prehodila Julijce, Kamniške planine pa še marsikaj drugega. Že zgodaj se je Andrej udeleževal tudi v smučanju, tako da je bil aktiven poleti in pozimi.

Kar zadeva šport, je treniral roket 30 let, z 18. leti igral v prvi jugoslovanski ligi pri RK Slovan, bil tudi član slovenske reprezentance, z ostalimi športi se je srečeval predvsem na fakulteti za šport.

Glede utrjevanja društva je Andrej Počervina prepričan, da je treba vzdrževati in okrepiti povezave z vrtci in šolami in povečati število članstva.

V dobi interneta si bomo zagotovili svojo spletno stran in tako še bolj popularizirati koč na Planini pri Jezeru. V ta namen naj bi se še bolj čvrsto povezali z bohinjskim turizmom in povečali prepoznavnost društva. Lani so bile z vremenom velike težave, upajmo, da bo letos v tem pogledu bolje.

Kdo ga je navdušil za planinstvo, gornišvo, kako gleda na alpinizem?

Novi predsednik pravi, da smo Slovenci alpinistično uspešen narod, od prvih štirih pristopnikov na Triglav, vse do najnovejših uspehov (žal tudi nekaterih tragedij). Količ se kdo spušča na to področje, je njegova

osebna odločitev, pravi Andrej, on se najraje odloča za zelo zahtevne poti – za zimski pohod na Triglav, za Mangart od Belopeških jezer, do Zeleniških Špic in podobno. Seveda pa se z največjim veseljem podi po Fužinskih planinah, saj mu je v tem koncu naših hribov najlepše (Planina pri Jezeru).

Najvišje je bil na Marmoladi, najdaljšo turo pa je opravil s Fakulteto, trajala je štiri dni.

Najlepša doživetja so zanj tista v neokrnjeni naravi, ko se človek umakne betonu in urbanemu okolju.

V negativnem smislu ga je najbolj presenetila nevihta na Triglavu, ki se je pojavila povsem nepričakovano.

Glede varnosti v gorah, ki je naš prvi zakon, novi predsednik Andrej vztraja pri obvezni opremi za vsakega plezalca, na zahtevnih in zelo zahtevnih poteh, hkrati s samovarovalno opremo, tako da se zmanjša možnost nesreč na najmanjšo stopnjo.

Na koncu pravi Andrej Počervina, da je kandidacijo in funkcijo prevzel, ker ima rad hribe in ljudi, ki hodimo v hribe. Prepričan je, da bo uspešno sodeloval z načelniki in ostalimi člani PD Integral, da se bomo veselo in prijetno družili še naprej.

Zvedeli smo, da je pred kratkim postal tudi srečen očka, za kar zasluži še dodatne čestitke!

Pri vsem tem mu želimo kar največ uspeha

UTRINKI Z OBČNEGA ZBORA PD INTEGRAL - NA LIVADI - 26. 2. 2011

TURSKA GORA- BRANA, 9. IN 10. 7. 2011

RAŠO ADROVIĆ

Dobili se bomo ob 7. uri na Celovški cesti 160 ter se odpeljali s kombijem proti Kamniški Bistrici do Žagane peči, kjer bomo parkirali.

S parkirišča se bomo podali peš po nemarkirani poti proti Žmavčarjem do bivaka pod Skuto. Od bivaka nadaljujemo po slabo vidni in še naprej nemarkirani poti po neizrazitem grebenčku, ki nas po 15 minutah hoje od bivaka pripelje na markirano pot Kamniško sedlo - Kokrsko sedlo. Tu nadaljujemo desno in že po nekaj minutah pridemo na razpotje poti, kjer nadaljujemo po desni spodnji poti v smeri Turske gore (levo Rinke). Pot se nato začne spuščati in nas po nekaj minutah pripelje do vrha Turskega žleba. Nadaljujemo naravnost (levo navzdol Okrešelj) po vse bolj razgledni poti, ki nas s pomočjo nekaj klinov pripelje na vršni greben Turske gore, kateremu nato sledimo do vrha. Z vrha nadaljujemo po poti, ki se začne spuščati (smer Kamniško sedlo). Pot, ki se že po nekaj korakih začne strmo spuščati, je dobro varovana, a na nekaterih mestih precej izpostavljena. Pot, ki je ves čas izpostavljena padajočemu kamenju, pa nas nato pripelje do naravnega preduha (sod brez dna). Naprej pridemo do ostre škrbine imenovane Kotličiči, za katero se pot začne postopoma vzpenjati, in nas čez čas pripelje na razpotje, kjer nadaljujemo naravnost na Kamniško sedlo (desno Brana), kjer bomo prespali.

Naslednje jutro se bomo podali proti Brani po poti, ki se vzpenja po osojnih pobočjih Brane. Strma in na ključnih mestih varovana pot, ki pa ni posebej zahtevna, nas kmalu pripelje v manjšo grapo, po kateri se z nekaj prostega plezanja povzpemo na lepo razgledno točko. Tu nadaljujemo ostro desno po poti, ki nas po nekaj nadaljnjih 10 korakih pripelje na vršno pobočje Brane. Tu strmina popusti in lepa razgledna nezahtevna pot nas v nekaj minutah pripelje na prostran vrh. Z vrha bomo razgledali Kamniško Savinjske Alpe, naredili kakšen posnetek in se spustili proti Kamniškemu sedlu ter nadaljevali s hojo proti Pastircem, Klinu do Jermance, kjer bomo ogledali Balvane, Lep kamen in Žagano peč.

Po ogledu se bomo usedli v kombi in odpeljali proti domu, kjer bomo zaključili izlet.

GRINTOVEC-KOČNA, VELIKA BABA - LEDINSKI VRH, 16. – 17. 7. 2011

ANDREJ POČERVINA

PREVOZ: Odhod v soboto ob 6. h, LPP, Celovška 160, kombi, osebni avtomobili.

Po dogovoru je lahko odhod že v petek, 15. 7. 2011, popoldan, seveda z dodatnim spanjem na Češki koči.

OPIS POTI:

1. dan

Zapeljali se bomo do Jezerskega in nato do parkirnega prostora pri tovorni žičnici za Češko kočjo. Od tam se bomo po več ali manj gozdni poti povzpeli čez Hudičeve klance do Češke kočje. Pri koči nadaljujemo v smeri Grintovca in Kočne, po pol ure pridemo do razpotja. Nadaljujemo v smeri Grintovca in kmalu pridemo do stene. Tu si nadenemo čelado in začnemo s plezalnim delom poti, ki je sicer lepo varovan, a zelo zahteven. Po dveh urah plezanja izstopimo na Mlinarsko sedlo, od tam pa se po grebenski poti odpravimo na vrh Grintovca (2558 m). Na grebenu so nam zopet v pomoč varovala. Z vrha se spustimo do Dolške škrbine. Pot je še vedno tehnično zahtevna, vendar so nam v pomoč varovala. Tukaj se srečamo z enim izmed najbolj zanimivih prehodov v slovenskih gorah. Pot nas pripelje do trebušastega prehoda, skozi katerega se moramo splaziti. Pot naprej preide na kratko melišče, za katerim stopimo na bolj strmo pot, kjer nam je v pomoč nekaj klinov in jeklenic. Tej vse bolj razgledni poti nato sledimo do malo prostornega vrha na Kočni (2540 m). Z vrha se spustimo do Dolške škrbine, potem pa po nekoliko manj zahtevni plezalni poti, kot je bila na Grintovec, do Zgornjih Raven, od tam pa do Češke kočje.

Tovorna žičnica - Češka kočja 1:15, Češka kočja - Mlinarsko sedlo 2:45, Mlinarsko sedlo - Grintovec 1:00, Grintovec - Kočna 1:30, Kočna - Češka kočja 2:00. Skupaj 8.30 - 9 ur

2. dan

Od Češke kočje se bomo odpravili v smeri proti Kranjski koči na Ledinah. Pot je zahtevna, vendar dobro varovana. Glede na razmere se bomo do Kranjske kočje povzpeli skozi Žrelo ali pa po Slovenski poti. Pri koči nadaljujemo pot v smeri proti Ledinskemu vrhu in Veliki Babi. Po nekaj minutah pridemo do razpotja, kjer se usmerimo na levo na plezalno pot na Veliko Babo. Zopet je potrebna uporaba čelade in plezalnega kompleta. Pot se v začetku rahlo spusti, potem pa se začne dvigati pod ostenjem Ledinskega vrha. V pomoč so nam varovala, posebej pa je potrebno paziti na drobir

na poti. Ko pridemo iz plezalnega dela poti, se nam z desne priključi pot iz smeri Jezerskega sedla, po kateri se bomo tudi vrnili. Do vrha Velike Babe (2127 m) je potem pot manj zahtevna. Vračali se bomo po poti, ki pelje po avstrijski strani do Jezerskega sedla, od tam skočili še na Ledinski vrh (2108 m) in se potem spustili proti Kranjski koči na Ledinah in končali izlet na parkirišču pri tovarni žičnici.

Češka koča – Kranjska koča 1:15, Kranjska koča – Velika Baba 1:45, V. Baba – Ledinski vrh 1:00, Ledinski vrh – Kranjska koča 1:15. Kranjska koča – PP tovarna žičnica 1:15. Skupaj 6.30 – 7 ur.

OPREMA: Planinski čevlji, palice, čelada, plezalni pas in samovarovalni komplet (dobite tudi na društvu), nahrbtnik (hrana, pijača, oblačila)

PRENOČIŠČE: Češka koča

VARNOST: Pot je zelo zahtevna z zelo lepimi razgledi, potrebno je upoštevati navodila vodnikov.

ROK PRIJAVE: Prijavite se lahko do vključno četrtek, 14. 7. 2011, pri Nini Miklič.

Informacije so povzete s spletne strani www.hribi.net

Ostale informacije: Andrej Počervina 051 300 334

Planinski pozdrav!

TOPICA (1649 M) IN PODJUNSKA JEZERA, 23. 7. 2011

MITJA IN KATJA PREMERL

Topica je najizrazitejši vrh med Peco in Obirjem na avstrijskem Koroškem. Izhodišče naše ture bo gostišče Riepl na višini 1300 m. Do tja se bomo pripeljali čez prelaz Jezersko in tik pred Železno Kapljo zavili v dolino Lepene. Na vrh se bomo podali po zahodni poti, sestopili pa po vzhodni. Vsega skupaj bo za 3 ure hoje po lahkih označenih poteh. Z naše poti se nam bodo odpirali pogledi na severna ostenja Karavank in Kamniško-Savinjskih Alp, na drugo stran pa se nam bodo predstavila Podjunska jezera, turistična znamenitost Koroške.

Obisk Podjunskih jezer bo naslednja točka našega izleta. To je pet relativno malih in plitvih jezer modre barve, povezanih med seboj s sprehajalnimi in kolesarskimi potmi. Jezera so topla in zato priljubljena točka za kopalce. Tudi mi bomo lahko preizkusili svoje plavalne veščine.

Vrh Topice

Za nas bo še posebno zanimivo, ker je celotno področje našega izleta poseljeno z našimi rojaki, ki se vztrajno prizadevajo za dvojezične napise. V dolini Lepene živijo učenci pisatelja in učitelja Florjana Lipuša, ki piše v najlepši slovenščini. Tudi na področju Podjune je veliko slovenskih kmetij. Eno od jezer se imenuje po kmetu Zablatniku, ki je bil naravovarstvenik prve vrste in je znal ohraniti znamenita mokrišča ob Zablaškem jezeru. Danes imajo njegovi potomci na svojem zemljišču v naravnem rezervatu prijetno gostišče.

Celotni izlet je pohodniško – turistična kombinacija, na kateri ne bo težko srečati sogovornika v našem jeziku. Vabljeni!

VOGEL (1922 M), 30. 7. 2011

TOMAŽ RUSIMOVICH IN ANDREJ POČERVINA

Vsi poznamo Vogel kot smučišče, toda mi se bomo podali na markanten vrh z imenom Vogel, ki je zadnji v nizu Spodnjih Bohinjskih gora, ki se začenjajo s Črno prstjo. Izjemna lega našega vrha ponuja odlične razglede, ki segajo daleč na jug do Jadrana in na sever k celotnim Julijcem in Grintavcem, daleč zadaj pa se bleščijo Dolomiti in Visoke Ture. Božanska paleta vsega najlepšega okrog nas nam je kot na dlani.

Na pot se bomo podali z izhodišča na Rjavi skali (1540 m), do koder se bomo povzpeli z gondolo. Pot nas bo vodila na planino Zadnji Vogel, kjer je obnovljena in delujoča sirarna in upam, da nam bo sirar postregel s kislim mlekom in sirom. Od sirarne steza zavije okoli koč PD Avtomontaža do široke doline Zadnji Vogel, po kateri se pot vedno bolj strmo dviga med Vrhom Dlane na levi in samim Voglom na desni. Kmalu dosežemo preval Vratca (1725 m), od tu naprej postaja svet razdrapan in pot nas pod vrhom Vogla pelje na njegovo zahodno pobočje, po katerem dosežemo vrh. Po počit-

ku, okrepčilu in uživanju v razgledih se bomo vrnili do Vratc, od koder se lahko povzpne na vrh Šije, ali pa malo nižje pod Voglaskim Skakavcem na Orlov rob in potem še do Rjave skale, kjer se bomo mogoče ustavili še pri Merjascu, nato pa z gondolo v dolino.

Na poti ne bo planinskih postojank, zato bo hrana in pijača iz nahrbtnika. Oprema običajna planinska in vremenu primerna. Hoje od 5 – 6 ur.

VELIKI VRH (2111 M) IN VELIKA ZELENICA (2114 M), 31. 7. 2011

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V soboto, 31. 7. 2011, se bomo zbrali ob 6.30 uri pri PD Integral na Celovski cesti 160 in se odpeljali bodisi s kombijem ali osebnimi avtomobili našima ciljema naproti.

Veliki vrh in Velika Zelenica se dvigujeta nad Dleskovško planoto, ki je znana po značilni flori in favni. Nad gozdno mejo so še pred desetletji »delovale« številne planine, kjer so v poletnem času kmetje iz Luč in okolice pasli živino. Po tem je paša skoraj zamrla, a se počasi zopet uveljavlja. Vrhova sta dostopna z južne strani po lahkem brezpotju, popolnoma drugačno lice pa daje proti vzhodu. Zaradi bližnje Ojstrice sta vrhova manj obiskana, a po krivici. Vzpon nanj daje planincu vse tiste fizične in duhovne dobrine, kakršne le iščemo za popolno doživetje gorske narave. Z Velikega vrha je zanimiv razgled, ki omogoča spoznavanje znanih gora iz povsem druge perspektive. Z Velike Zelenice je razgled podoben, a nudi še globok pogled v Robanov kot.

Peljali se bomo proti Kamniku, na Črnivec in v dolino Podvolovjek. Malo pred Lučami bomo zavili na gozdno cesto in pod planino Podvežak (1380 m) pričeli s pešhojo. Sprva se bomo vzpenjali po gozdu, kasneje med rušjem. Po slabi uri hoje bomo uzrli naš cilj in ga nato v dveh urah dosegli. V začetku bomo hodili po označe-

ni poti, zadnji del pa po brezpotju. Veliki vrh je prostoren in poraščen s travo. Po krajšem postanku se bomo podali še na sosednjo Veliko Zelenico, ki strmo pada v Robanov kot. Po spustu nazaj na označeno stezo, bomo šli še na Moličko peč, kjer stoji obnovljena Kocbekova koča. V bližini je kapelica sv. Cirila in Metoda. Nato se bomo vrnili do avtomobilov.

Skupne hoje bo 6 - 7 ur, napravili bomo približno 900 m višinske razlike. V Ljubljano se bomo vrnili v poznih popoldanskih urah.

Oprema: dobri planinski čevlji, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnemu dežju ter hrana in pijača, saj ob poti ni nobene oskrbovane planinske postojanke.

OJSTRICA, KOPINŠKOVA POT, 6. 8. 2011

ANDREJ POČERVINA, TONE TROPE

PREVOZ: Odhod v soboto ob 6. h, LPP, Celovška 166, kombi, osebni avtomobili.

OPIS POTI: Zapeljali se bomo v Logarsko dolino, do parkirišča v bližini penziona Na Razpotju. Od parkirišča nadaljujemo v smeri koč na Klemenčevi jami. Od koč nadaljujemo naravnost v smeri Ojstrice. Na razpotju nadaljujemo v levo v smeri Ojstrice po Kopinškovi poti, desno je pot na Škarje, po kateri se bomo vračali. Kmalu po razpotju izstopimo iz gozda na razgledna pobočja. Tej poti sledimo na drugo stran grebena na Škrbino. Tukaj se začnejo prve jeklenice, pri plezanju pa so nam v pomoč tudi klini in skobe. Taka pot nas potem spremlja do vrha Ojstrice (2350 m). Proti vrhu prečimo tudi strma melišča, ki so lahko v zgodnjem poletju prekrita s snegom. Z vrha se spustimo po varovani poti do Škarij, od tam pa po ne preveč zahtevni poti preko melišč do razpotja s Kopinškovo potjo in naprej do našega izhodišča v Logarski dolini.

Na Razpotju - Klemenča jama 1:10, Klemenča jama - Ojstrica 2:50, Ojstrica - Na Razpotju 2:30. Skupaj 6.30 ur

OPREMA: Planinski čevlji, palice, čelada, plezalni pas in samovarovalni komplet (dobite tudi na društvu), nahrbtnik (hrana, pijača, oblačila)

VARNOST: Pot je zelo zahtevna z zelo lepimi razgledi, potrebno je upoštevati navodila vodnikov.

ROK PRIJAVE: Prijavite se lahko do vključno četrтка, 4. 8. 2011 pri Nini Miklič.

Informacije so povzete s spletne strani www.hribi.net.

Ostale informacije: Andrej Počervina 051 300 334

35. POHOD NA TRIGLAV

Odhod za vse skupine ob 5.30 uri, Celovška 160.

Obvezna oprema: samovarovalni komplet in čelada.

35. POHOD NA TRIGLAV – ČEZ PLEMENICE (2864 M), 19. – 21. 8. 2011

STONE TROPE

S parkirišča nadaljujemo po makadamski cesti, ki nas po 3 minutah hoje pripelje do razpotja pri Aljaževem domu. Nadaljujemo naravnost v smeri Triglava, Luknje in Pogačnikovega doma (desno Škrlatica) po široki poti, ki gre za kapelico (na desni strani) in Aljaževim domom (na levi strani) v pas gozda. Široka turistično-sprehajalna pot pa nas mimo zimskega bivaka pripelje iz gozda, kjer pred seboj zagledamo znamenit klin (spomenik posvečen padlim partizanom gornikom). Nadaljujemo naravnost (levo Tominškova pot) po poti, ki se vrne v gozd in nas pripelje na naslednje razpotje, kjer nadaljujemo naravnost (desno Stenar, Pogačnikov dom). Pot naprej se vzpenja ob hudourniku in nas kmalu pripelje na razpotje, kjer nadaljujemo naravnost v smeri Luknje (levo pot čez Prag). Pot naprej preči kratek pas grmičevja, nato pa preide pod melišča okoliških sten. Tu se desno odcepi pot k bivaku pod Luknjo (5 minut), mi pa nadaljujemo naravnost po vse bolj strmi poti. Zadnje metre pod Luknjo pa se pot še strmeje vzpne in nas pripelje do meje s Primorsko. Tu se nam odpre lep razgled na gore nad dolino reke Soče.

Na sedlu, kjer je razpotje, nadaljujemo levo v smeri Triglava. Desno vodi pot na Bovški Gamsovec, naravnost navzdol pa proti Zadnjici in Trenti.

Pot v nadaljevanju postane zelo zahtevna in se že v začetku prične skoraj navpično vzpenjati ob jeklenici. Ko preplezamo začetno steno, se pot rahlo položi, kar pa ne pomeni, da je konec težav. Od tu naprej varoval skoraj ni in občasno hodimo po stezi nad globokim prepadom. V mokrem velika nevarnost zdrsa! Težave nato počasi popustijo in pot zavije rahlo v levo ter nas pripelje do grebena, od koder se nam odpre pogled proti vzhodu. Nadaljujemo po razglednem grebenu in pot kmalu postane ponovno nekoliko zahtevnejša. S pomočjo jeklenice in številnih klinov se nekajkrat strmo vzpnemo, nato pa sledi še kratek strm spust. Tu se nam na levo odpre pogled proti znameniti Sfinji (najstrmejši triglavski steber).

V nadaljevanju pot postane manj strma in nas vodi po škrapljastem terenu. Steza je na tem delu nekoliko slabše vidna, poteka pa levo od Glave v Zaplanji in Morbegne, ki jo vidimo pred seboj. Na tem delu poti je lahko tudi v poletnem času še kakšno snežišče, ki pa ni strmo, tako da cepin ni potreben.

Pot nas nato pripelje do razpotja na Zahodni Triglavski planoti. Nadaljujemo levo navzgor v smeri Triglava (desno Dolič, ostro desno Morbegna) čez melišče do vstopa v naslednji plezalni del poti. Ta del je bistveno lažji od tistega čez Plemenice, tako da nam ne bo povzročal večjih težav (le gneča zna biti precejšnja). Pot naprej se s pomočjo številnih varoval prečno vzpne in nas pripelje pod Triglavsko škrbino. Naprej se povzpemo do škrbine, kjer pridemo na razpotje. Nadaljujemo levo navzgor (naravnost navzdol Planika) po strmi, a dobro zavarovani poti. Po nekaj vzponih strmina popusti in do vrha nas čaka samo še nekaj minut vzpona po vršnem pobočju Triglava.

35. POHOD NA TRIGLAV – S POKLJUKE, 19. 8. – 21. 8. 2011

BERGANT FRANC – BERGI, LENARŠIČ JANEZ

Odhod iz Ljubljane izpred remize, Celovška 160, ob 6.00 uri.

Z avtoceste proti Gorenjski se usmerimo na izvoz Lesce in cesti naprej sledimo proti Bledu. Na Bledu pa nas pri semaforju oznake za Pokljuko usmerijo desno. Naprej se peljemo skozi Gorje in mimo opuščenega smučišča Zatrnik do Rudnega polja na Pokljuki (veliko parkirišče, vojašnica in strelišče). Od tu nadaljujemo naravnost po makadamski cesti, ki nas nekoliko naprej pripelje do križišča, kjer nadaljujemo desno (levo Uskovnica). Tej cesti nato sledimo do parkirišča na koncu ceste (v bližini so planinske oznake za planino Konjščica).

Izhodišče: Konec ceste na Pokljuki (1340 m)

Cilj: Dom Planika (2401 m)

Čas hoje: 4 h 30 min

Zahtevnost: zahtevna označena pot

Višinska razlika: 1061 m

Višinska razlika po poti: 1250 m

Priporočena oprema: ČELADA, KOMPLET ZA SAMO VAROVANJE

Nekaj kompletov ima društvo (posebej obvezno velja za otroke - TRIGLAV)

Opis gore:

Planina Konjščica se nahaja med Viševnikom in grebenom Slemenca, katerega najvišji vrh je Ablanca. V osrednjem delu planine se nahaja nekaj pastirskih koč, ena izmed njih pa je preurejena v sirarno. Na prostori planini je tudi izvir s pitno vodo, studenček in lesen križ. Ker se planina nahaja v dolini, je razgled omejen na že prej omenjene vrhove.

Gore v okolici:

Ablanca (2004 m), Draški rob (1979 m), Mali Draški vrh (2132 m), Plesišče (1790 m), Srednji Selišnik (1890 m), Studorski preval (1892 m), Veliki Selišnik (1952 m), Viševnik (2050 m)

Izhodišče - Konjščica 30 minut, Konjščica - Studorski preval 1:30, Studorski preval - Vodnikov dom 1:00, Vodnikov dom - Planika 1:30.

Vodnikova koča

Opis postojanke: dom stoji na mali terasi ob vznožju zahodnega pobočja Tosca tik nad Velim poljem. Prvo leseno kočo je zgradila Radovljiska podružnica SPD; v spomin na 100-letnico vzpona slovenskega pesnika Valentina Vodnika (1758-1819) na Mali Triglav, 20. avgusta 1795, so jo poimenovali Vodnikova koča; slovesna otvoritev je bila 19. avgusta 1895, kočo pa je upravljalo SPD. Leta 1909 so kočo razdrli, predstavili na današnje mesto, povečali in obili z lesom. Kočo so večkrat popravljali, vendar je počasi propadala. Po 2. svetovni vojni jo je prevzelo PD Bohinj-Srednja vas. Zaradi dotrajanosti koče in vedno večjega obiska so se odločili, da zgradijo novo postojanko. Gradili so jo v letih 1954 do 1958, slovesno pa odprli 31. avgusta 1958; ob otvoritvi so jo preimenovali v Vodnikov dom. Pozneje so dom večkrat popravljali in urejali notranjost, večjo obnovo pa so opravili leta 1986, ko so tudi kamnito fasado obložili s skodlami. Leta 1993 so vključili mobitel. Dom je odprt od začetka junija do sredine oktobra. V gostinskem prostoru je 50 sedežev; v 8 sobah je 22 postelj, na skupnem ležišču pa 31 ležišč; zimska soba z 10 ležišči; WC, umivalnica s toplo in mrzlo vodo; gostinski prostor ogrevajo s pečjo; tekoča voda, agregat za elektriko, mobitel. Planincem je na voljo topla in hladna hrana ter vrsta raznih napitkov.

Razgled: od doma je zelo lep razgled na Triglav in okoliške vrhove. Na vzhodni strani doma se dvigajo zahodna pobočja Tosca; na južni in zahodni strani leži Velo polje, ki ga na jugu obrobajo vrhovi Fužinskih planin Mali, Jezerski in Prevalski Stog, na zahodni strani pa značilni Mišelj vrh; na severozahodu imamo čudovit pogled na Šmarjetno glavo in Triglav; na planoti pod Triglavom vidimo Dom Planika, desno od Malega Triglava pa Triglavski dom na Kredarici; severno od koče se v bližini dviga Vernar. Po krajšem počitku nadaljujemo pot prot Planiki.

Dom Planika, tu prenočimo

Opis gore: dom Planika pod Triglavom se nahaja na južni strani najvišjega vrha v Sloveniji. Od doma, ki je odprt v poletni sezoni, se nam odpre lep pogled na Triglav in gore nad dolinama Krme in Bohinja.

Gore v okolici:

Cesar (2098 m), Dom Valentina Staniča (2332 m), Glava v Zaplanji (2556 m), Mali Triglav (2725 m), Mišelj vrh (2350 m), Morbegna (2520 m), Rž (2538 m), Šmarjetna glava (2358 m), Triglav (2864 m), Triglavski dom na Kredarici (2515 m), Velo polje (1680 m), Vernar (2225 m), Vodnikov dom (1817 m), Vrh Snežne konte (2342 m)

Še isti dan se bomo po kratkem počitku brez nahrbtnika odpravili na vrh Triglava. Če bo slabo vreme, bomo odrinili proti vrhu Triglava naslednji dan v zgodnji uri. Pot je zelo zahtevna.

V soboto nadaljujemo pot proti Doliču

Koča na Doliču

Opis gore:

Tržaška koča na Doliču se nahaja med Kanjavcem (2569 m) in Triglavom (2864 m). Od koče, v bližini katere se nahaja tudi zimski bivač s 16 ležišči, je lep pogled na vrhove nad dolino Zadnjice, kjer izstopa Razor. Koča je odprta v poletni sezoni, v času, ko pa je zaprta, nam zatočišče nudi že omenjeni zimski bivač. Koča je v začetku leta 2009 močno poškodovana snežni plaz, ki je kočo dobesedno prelomil na dva dela.

Gore v okolici :

Glava v Zaplanji (2556 m), Kanjavec (2569 m), Kanjavec (Zahodni vrh) (2569 m), Mišelj vrh (2350 m), Mišeljski Konec (2464 m), Morbegna (2520 m), Šmarjetna glava (2358 m), Teme (Hribarice) (2495 m), Triglav (2864 m), Vrh Hribaric (2388 m), Vršaki (Srednji vrh - 2424 m), Vršaki (Vzhodni vrh - 2448 m).

Nato nadaljujemo pot čez hribarice mimo jezer do koče pri sedmerih jezerih

Opis jezer:

Prvo jezero, Jezero pod Vršcem ali Jezero v Podstenu (1993 m), prekriva led še v poletju. V tem okolju lahko uspeva le malo rastlin. Tukaj domujejo predvsem lišaji.

Nekoliko južneje od prvega jezera leži pod Zasavsko kočo na Prehodavcih Mlaka v Laštah, ki poleti pogosto presahne.

Še nekoliko južneje od tega je drugo Triglavsko jezero, Rjavo jezero, ki je dolgo 150 m, široko 100 m in globoko do 10 m.

Blizu je v ploski kotanji Zeleno jezero, ki je zaradi alg obarvano rahlo zelenkasto. Globoko je do 2 m.

Četrto jezero, dolgo 300 m, široko 120 m in globoko do 15 m je največje in najgloblje Triglavsko jezero in se zato imenuje Veliko jezero (1830 m) ali tudi Jezero v Ledvicah. Zaradi vode je tukaj rastlinstvo bogatejše.

Peto in šesto jezero, Dvojno jezero (1685 m) ima barvo akvamarina. Tukaj stoji Koča pri Triglavskih jezerih.

Sedmo jezero, Črno jezero je dobilo svoje ime zaradi lege v kotanji sredi gozda. Zaradi razmeroma majhne nadmorske višine (1319 m) je najtoplejše izmed sedmerih jezer. Dolgo je 150 m, široko 80, globoko do 6 m.

Koča pri Triglavskih jezerih

Dolina Triglavskih jezer je alpska dolina med Bohinjem in Trento z jezери, ki so nastala v kotanjah z vododržnimi usedlinami ob mogočnem narivu Slatenske plošče. Dolga je okoli 8 km. Dolina je močno zakrasela; tu srečujemo praktično vse oblike kraškega preperevanja v Alpah. Prisotne so tudi rdečkaste jurske kamnine, v katerih lahko najdemo fosile.

Včasih dolino imenujejo tudi Dolina Sedmerih jezer, čeprav je jezerc nekaj več in so nekatera bolj podobna mlakam. Številne so razprave o številu jezerc in mlak v dolini Triglavskih jezer, ker se nekatera večkrat presušijo in jih zato ne štejemo kot jezera. Največkrat se omenja število sedem, pripravno število iz ljudskega izročila.

Po kratkem počitku ena skupina nadaljuje pot preko Štapc, mimo Planine Ovčarije, Dednega polja na Planino pri Jezeru, kjer prenočimo.

Druga skupina nadaljuje pot čez Prode, mimo Planine Ovčarije, Dednega polja na Planino pri Jezeru, kjer prenočimo. V nedeljo je skupni program vseh skupin

Udeležite se izleta, bodite kondicijsko pripravljeni, da ne bo nepotrebnih težav z hojo.

35. POHOD NA TRIGLAV- MIMO VRHA – NA KANJAVEC (2569 M), 19. – 21. 8. 2011

MITJA IN KATJA PREMERL

Pohod mimo vrha je namenjen tistim udeležencem, ki ne zmorejo tehnično zahtevnega vzpona na Triglav ali pa so na vrhu že bili in so naveličani vsakokratnega drenjanja ob koncu tedna v vrhuncu sezone. Res škoda, da organiziramo Pohod na Triglav v najbolj neprimernem terminu. Če bi jaz odločal, skupinam sploh ne bi svetoval vzpona na Triglav ob koncu tedna.

Tudi naša tura bo prvi dan večji del dneva potekala ob pogledu na sam vrh Triglava. Izhodišče našega vzpona bo Rudno polje (1300 m), od koder se bomo najprej podali do Vodnikov doma (1805m) na Velem polju. Po primerenem počitku, bomo nadaljevali našo pot po Velski dolini med pobočji Mišelj vrha in Triglava do Tržaške koče na Doliču (2151 m), kjer bom prenočili. Naslednji dan sledi vzpon po tehnično nezahtevni poti na Kanjavec (2569 m), le krajši odsek poti vodi ob jeklenici. Tudi Kanjavec je izredno lep in atraktiven vrh, ki pa po krivici zaradi bližnjega Triglava ni tako obiskan. To je dvoglavi vrh s prepadnimi stenami v Dolino Trente. Z vrha se nam odpira izredno prostran razgled na Zahodne Julijce, Fužinske vrhove, Dolino Sedmerih jezer, najlepši in najmogočnejši pa je prav pogled na našega očaka, Triglav. Sestopili bomo na Hribarice in po Dolini za Kopico nadaljevali našo po čez Dedno polje do Planine pri Jezeru, kjer bomo prenočili (po želji bi lahko sestopili tudi po Dolini Sedmerih jezer). Zadnji dan sledi sestop čez Vogar v Staro Fužino. Ne smemo pozabiti, da je v naši koči na Planini pri Jezeru vedno veselo in da bodo udeleženci, ki so prvič na tem tradicionalnem pohodu, krščeni po vseh planinskih pravilih.

Čas hoje:

- 1. dan: Rudno polje – Vodnikov dom - 3 ure
Vodnikov dom – Tržaška koča na Doliču - 2 uri
- 2. dan: Dolič – Kanjavec - 1 uro 30 min
Kanjavec – Planina pri Jezeru - 5 ur
- 3. dan: Planina pri Jezeru – Stara Fužina - 3 ure

Tura je primerna tudi za zmerne hodce, saj bomo hojo primerno porazdelili čez ves dan. Če bo volja in dovolj časa, se lahko prvi dan popoldan nekateri povzpnejo tudi na bližnjo Šmarjetno glavo. Tudi pri sestopu Za Kopico bo možen kakšen obisk bližnjih vrhov!

35. POHOD NA TRIGLAV - IZ KRME, 19. – 21. 8. 2011

TOMAŽ RUSIMOVIČ IN ANDREJ POČERVINA

Na pobudo vodniškega kolega Andreja sva se letos odločila, da peljeva skupino na Triglav malo drugače kot po navadi. Začeli bomo iz doline Krme. Pot se na začetku vzpenja skozi gozd, ki v zgornjem delu preide v pas ruševja in nato grušča. Na višini približno 1400 m se pot položi in se nadaljuje po lepi travnati ravnici Vrtači. Na drugi strani ravnice se široka pot ponovno začne vzpenjati in nas po približno 20 minutah hoje pripelje na Malo polje, kjer zavije v desno in nas pripelje na manj opazno razpotje. Nadaljujemo po lepo sledljivi poti desno (levo Vodnikov dom preko Bohinjskih vratc), ki se še nekaj časa zložno vzpenja, nato pa nas pripelje do korita z vodo. Nadaljujemo naravnost po markirani poti, ki nas čez sprva travnata, nato pa rahlo poraščena pobočja pripelje do pastirske koče na planini Zgornja Krma (1725 m). Tam bomo pri pastirskem stanu zavili rahlo desno po markirani planinski poti, ki nas v nekaj minutah rahlega vzpona pripelje na označeno razpotje. Nadaljujemo levo v smeri Planike pod Kurico do Konjskega sedla (2020 m), od tu pa do doma Planika pod Triglavom (2401 m).

Od Planike, kjer bomo pustili del opreme, se bomo, če bo vreme dopuščalo, podali na Triglav čez Triglavsko škrbino, nazaj pa verjetno čez Mali Triglav. Pot čez Škrbino na Triglav se strmo vzpne s pomočjo klinov in jeklenic. Je dobro zavarovana pot, vendar pa je izpostavljena padajočemu kamenju, zato je obvezna čelada in priporočljiv samovarovalni komplet! Zadnji metri pod Triglavsko škrbino pa so manj strmi, a nič manj nevarni. Vzpon po drsečem pesku zahteva od nas veliko previdnost, da ne zdrsnemo. Na škrbini, kjer se nam priključi pot z Doliča in Plemenic, nadaljujemo desno navzgor po strmi, a dobro zavarovani poti. Pot je primerna le za planince, ki obvladajo hojo na zahtevnih zavarovanih poteh in nimajo težav z vrtoglavo.

Naslednji dan bomo šli od Planike pod Šmarjetno glavo do Doliča (2151 m), od tu pa po krajšem postanku na vrh prelaza Hribarice (2358 m). Na Hibaricah imamo v načrtu več variant: ali direktno po brezpotju na Debeli vrh (2390 m) in nato preko Planine v Lazu do naše koče na Planini pri Jezeru, ali za Zelnarico ali po dolini Triglavskih jezer na Planino pri Jezeru.

BABJI ZOB (1104 M), 27. 8. 2011

MITJA IN KATJA PREMERL

Le kdo ne pozna skalnega osamelca, ki kot rogelj štrli iz strmega pobočja Jelovice. Vsi se vozimo mimo na poti v Bohinj, le redki pa so tisti, ki si vzamejo čas in se povzpnejo nanj.

Tokratna tura je zamišljena v dveh delih. Najprej planinski del, to je vzpon na Babji zob, potem pa še turistično-uživaški del, obisk Blejskega jezera in namakanje v njem.

Izhodišče našega vzpona bo vas Kupljenik na višini 634 m. Vas leži na pobočju Jelovice nasproti Bohinjske Bele. Od izhodišča pa do vrha Babjega zoba je poldruugo uro hoje po razgibani poti, primerni za razgibanega planinca. Iz vrha je enkratni razgled na triglavsko pogorje, Bled z okolico in sotesko Save Bohinjke.

Drugi del našega izleta pa je bolj sprostitven, saj bomo obiskali Bled, se po želji okopali v jezeru in si privoščili ta prave blejske rezine (niso vštete v ceno izleta!).

Torej vabljeni ste vsi tisti, ki ste za resen sprehod in nimate nič proti užitku, ki jih omogoča Blejsko jezero.

VAJNEŽ (2104 M), 3. 9. 2011

TOMAŽ RUSIMOVICH IN HERMAN REDNAK

Na Vajnež se bomo podali od doma Trilobit (950 m) ob akumulacijskemu jezeru HE Javornik nad Javorniškim rovtom. Od tu nas bo pot peljala skozi gozd po kolovozu ob potoku Javornik do obširnih pašnikov planine Seča. Tukaj stopimo na Slovensko planinsko pot, ki povezuje Stol z Golico, in po njej krenemo proti vzhodu. Pot nas popelje nad globoko kotanjo Rido, se vzpne na stranski vrh Kamnitnik in v dolgem loku preko južnih pobočij Belščice zavije na Vajneževo sedlo med našim vrhom in Potoškim Stolum. Od tod na vrh zahodnejše stoječega Vajneža ni več ne daleč in ne zahtevno, zato pa toliko bolj razgledno, saj stopamo po robu med sončnimi južnimi prostranstvi, kjer prevladujejo pašniki, ter strmimi melišči in skalnimi podrtijami senčnih severnih strmal. Na eni strani bomo gledali dolino Save, Bled in Julijce, na drugi strani grebena Karavank pa Dravsko dolino oziroma 20 km dolgo dolino z imenom Rož.

Na poti ne bo planinskih postojank, zato bo hrana in pijača iz lastnega nahrbtnika.

Oprema običajna planinska in vremenu primerna. Glede na to, da bomo premagali celih 1154 m višinske razlike, je priporočljiva tudi dobra pohodniška kondicija.

Dom Trilobit – Seča 2:00, Seča – Vajnež 2:00. Skupaj 8 – 9 ur

Vajnež (2104 m)

STRMA PEČ (MONTE CIMONE) (2379 M) - ZAHTEVNA OZNAČENA POT , 10. 9. 2011

TOMAŽ RUSIMOVICH IN RAŠO ADROVIČ

Na skrajnem zahodnem obrobju Julijskih Alp se nad Dunjo in Reklanico dviga ponosna gora odličnega videza – Strma peč, pravi v svojem vodniku po Zahodnih Julijskih Alpah dr. Andrej Mašera. Na pot se bomo podali s planine Pecol (1502 m), ki je hkrati tudi izhodišče za Montaž in še nekatere bisere Zahodnih Julijcev. Lepo speljana pot visoko nad globeljo doline Reklanice (Visoka pot oz. Via Alta) nas popelje po južnih vznožjih Curtissonsov in Zabuša daleč na zahod, pod ostro izbrušeno škrbino Vandul (Forca Vandul, 1986 m). Po širokem travnem dolu se mimo zanimivih erozijskih tvorb v pasu konglomeratnih kamnin vzpnemo na škrbino in levo ob njej splezamo ob odličnih varovalih preko gladke, strme in sem ter tja navpične stene (100 m) na greben stranskega vrha naše gore, na Pizzo Viene (2037 m). Od tod do vrha Strme peči k bivaku Sandro del Torso, ki tam gori vabi pustolovce k preživetju kakšne vznemirljive noči visoko pod zvezdami, tik pod nebesnim svodom, ni več ne težko in ne daleč. Razgled na vse štiri strani ob ustreznem vremenu je fenomenalen. Izstopajo bližnji Zabuš, Montaž, Naborjetske gore čez Dunjo, Kaninska skupina čez Reklanico in prvaki Karnijskih Alp, v daljavi pa Dolomiti in avstrijski dva- in tritisočaki.

Strma peč (2379 m)

Oprema običajna planinska in vremenu primerna. Svetujem uporabo čelad in varovalnega kompleta, predvsem za tiste brez izkušenj na zahtevnih poteh.

Planina Pecol – škrbina Vandul 2 uri, od tu do vrha Strme peči 1,5 ure. Skupaj 6 ur.

BISTRIŠKA ŠPICA (2114 M), 17. 9. 2011

MARINKA KOŽELJ STEPIC

V soboto, 17. 9. 2011, se bomo zbrali ob 6.00 uri pri PD Integral na Celovski cesti 166 in se odpeljali bodisi s kombijem ali osebnimi avtomobili našemu cilju naproti.

Bistriška špica ali Feistritzer Spitze je drugi najvišji, lepo oblikovan vrh v Peci. Četudi Peca ni najvišja gora severne verige Karavank - za Obirjem zaostaja borih 15 m - je vendar najmogočnejša kopa, ki spada med največje in najvišje Karavanške masive sploh. Zlasti vidno je navpično južno čelo Kordeževe glave, 2125 m. Drugi najvišji vrh je na skrajnem nasprotnem koncu dvigajoča se Bistriška špica, 2114 m, tretja in edino še pomembna vzpetina v širokem planotastem grebenu pa je sredi med njima Končnikov vrh, 2110 m. Peca je znana po bogatem rastlinju, med katerimi so redke vrste. Bistriška špica je v celoti na avstrijskem ozemlju.

Cesta nas bo vodila proti Jezerskemu in preko meje v Železno Kaplo, kjer bomo zavili v dolino Lepene in pri planini Luža - Luschaalm - 1230 m pričeli s peš hojo. Pot nas bo sprva vodila po gozdu in se v mnogih zavojih dvignila na planino Zgornja Luža (1573 m) z lovsko kočjo in studencem. Nato se bomo vzpenjali čez mejne pašnike in se kmalu dvignili nad gozdno mejo. Skozi rušje, ki pokriva zgornji del gore in mimo prepadov, bomo v 3 urah dosegli vrh. Povratek bo po isti poti ali po neoznačeni lovski stezi.

Skupne hoje bo 6 - 7 ur, napravili bomo približno 900 m višinske razlike. V Ljubljano se bomo vrnili v zgodnjih večernih urah.

Oprema: dobri planinski čevlji, pohodniške palice, športna oblačila, nekaj proti mrazu, vetru in morebitnemu dežju ter hrana in pijača, saj ob poti ni nobene oskrbovane planinske postojanke

BEGUNJŠČICA IZ LJUBELJA (2060 M), 18. 9. 2011

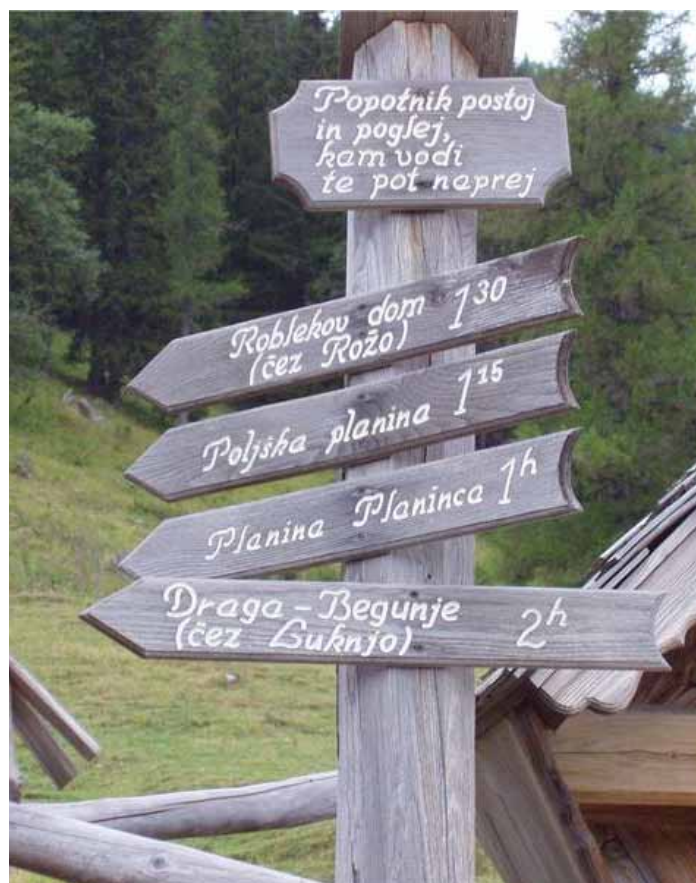
TONE TROPE

S parkirišča se usmerimo na peš pot v smeri Zelenice, Vrtače in Stola. Kolovozna pot, ki poteka po levi strani smučarske proge, nas po približno 15 minutah zmerne vzpona skozi gozd pripelje do prej omenjene proge, ob kateri se nato vzpenjamo. Pot, ki nam nudi lepe poglede na obsežna melišča Begunjščice na levi in greben Ljubeljščice na desni nas nato v rahlem vzponu pripelje do kočje na Vrtači.

Od kočje nadaljujemo naravnost po markirani poti, ki se počasi obrne rahlo v levo in nas po krajšem prečnem vzponu pripelje v pas rušja. Naprej se pot za krajši čas strmeje vzpne in nas nato pripelje na kolovoz (transportno reševalna cesta), kateremu nato v zmernem vzponu sledimo do planinskega doma na Zelenici.

V času obratovanja smučarske proge je hoja po smučišču prepovedana. Takrat uporabimo zimsko pot, ki poteka po transportno reševalni cesti.

Vrh Begunjščice (2060m)

Od doma nadaljujemo levo v smeri Begunjščice in Roblekovega doma po poti, ki nas skozi pas gozda in rušja pripelje pod melišča Begunjščice. Na drugi strani melišča, čez katerega vodi lepo speljana pot, prideemo v pas rušja. Tu se začnemo strmeje vzpenjati po poti, ki nam nudi lepe razglede na okoliške vrhove. Na vrhu vzpona, ki traja približno 20 minut, stopimo na izrazit stranski greben Begunjščice. Pot naprej preči razmeroma strma pobočja, za katerimi po krajšem spustu stopimo na obsežno melišče Smokuškega plaz. Sledi prečenje omenjenega melišča, pot pa nato ponovno preide na strma pobočja. Sledi prečni vzpon po pobočjih, ki so deloma porasla z rušjem. Na tem delu naletimo na kratek, rahlo težji prehod, čez katerega nam pomaga jeklenica, ki pa pride do izraza, ko je pot vlažna in mokra. Občasno nekoliko bolj strma pot, nas nato ob vse lepših razgledih pripelje na glavni greben Begunjščice, kjer naletimo na še eno v suhem komaj potrebno jeklenico. Sledi nekaj korakov dolg spust in pot nas pripelje na razpotje, kjer nadaljujemo levo navzgor v smeri Velikega vrha na Begunjščici. Pot naprej se prečno vzpenja, po mestoma precej strmih južnih pobočjih Begunjščice. Prečna pot, ki nam nudi lepe razglede na Gorenjsko, pa ima v zgornjem delu večje število orientacijskih zank. Zaradi velikega števi-

la pohodnikov in ovc so v zgornjem delu nastale številne stezice, ki nas lahko hitro speljejo s prave poti. Da ne bi zašli, kar se lahko v megli hitro zgodi, se držimo leve (zgornje) sicer zelo slabo markirane poti. Pot, ki je v mokrem tudi nevarna za zdrs, pa nas nato le pripelje na razgleden vrh.

Sestop iz Begunjščice preko Roblekovega doma in Prevale skozi Bornove tunele do Ljubelja.

Bornovi tuneli

OD ŠKOFJE LOKE DO LJUBLJANE (SV. ANDREJ – TOPOL), 1. 10. 2011

ANDREJ POČERVINA, TONE TROPE

PREVOZ: Odvisno od prijav (avtobus, kombi). Odhod ob 7. h, LPP, Celovška 160

OPIS POTI: Z avtobusom se bomo pripeljali do cerkvice Sv. Andrej (616 m). Tukaj začnemo s pohodom, nadaljujemo na Sv. Ožbolt (859m), pa naprej na Selo nad Polhovim Gradcem in se potem mimo cerkvice Sv. Jedrta povzpne na Tošč (1021m). Do sem bomo potrebovali nekako 3 ure in pol – 4 ure zmerne hoje. Potem pa sledi spust na Gonte (30-40 min). Če bo volja in želja, se lahko povzpne še na Polh. Grmado (20 min), potem pa sledi spust do Topola (1ura).

Hoje je približno 5.30 - 6 ur. Seveda vsak hodi po svojih zmoglostih.

OPREMA: Planinski čevlji, palice, nahrbtnik (hrana, pijača, rokavice, kapa, dodatno perilo itd.).

VARNOST: Pot je lahka z zelo lepimi razgledi, vendar je potrebno upoštevati navodila vodnikov.

ROK PRIJAVE: Prijavite se lahko do vključno četrtek, 29. 9. 2011, pri Nini Miklič.

Informacije so povzete s spletne strani www.hribi.net.

Ostale informacije: Andrej Počervina 051 300 334.

Planinski pozdrav!

OLŠEVA, 8. 10. 2011

RAŠO ADROVIĆ

Dobili se bomo ob 6. uri na Celovški 160 ter se odpravljali proti Logarski dolini do cerkvice Svetega Duha pod Olševo.

S parkirišča se bomo peš podali proti kmetiji Rogar, nato nadaljevali levo po kolovozu, ki se prične vzpenjati skozi gozd. Kolovoz kmalu preide v stezo, ki nas pripelje do državne meje z Avstrijo, mi pa se usmerimo desno za oznakami Potočka Zijalka. Od križišča sledi samo še 10 minut strmega vzpona in že smo pri kraški jami, imenovani Potočka Zijalka.

Pot se naprej prične ponovno vzpenjati in nas pripelje do naslednjega razpotja. Leva pot pelje na Obel kamen (1911 m), mi pa se usmerimo desno, na pot proti Govci, ki je najvišji vrh Olševe. Sledi prečenje strmih pobočij pod Olševo. Ta del poti je nekoliko izpostavljen. V pomoč nam bo tudi nekaj varoval. Pot

nato zavije v levo, kjer se nam pridruži pot čez Obel kamen, in do vrha sledi le še nekaj minut strmega vzpona.

Olševa (1929 m)

KOSTANJEVA NEDELJA V ORGANIZACIJI POBRATENEGA DRUŠTVA SPD TRST, 19. 11. 2011

TOMAŽ RUSIMOVICH IN HERMAN REDNAK

Dragi prijatelji kostanjeve nedelje – častilci dobre družbe, kostanja in svetega Martina! Tudi letos bodo naši pobrateni planinci iz SPD Trst pripravili zanimiv izlet, ki se konča z družabnim srečanjem – kostanjevo nedeljo, in vsi prav prisrčno vabljeni, da se ga udeležite. Podrobnosti o organizaciji letošnjega martinovanja žal še niso znane, vendar sem prepričan, da bodo podobna preteklim. Lansko leto je bila Kostanjeva nedelja daleč najštevilčnejši izlet SPD Trst, saj se ga je skupaj z nami udeležilo kar 155 planincev. Upam, da bo tudi letos tako, zato si rezervirajte to nedeljo, jaz pa bom rezerviral avtobus!

ČELADA

○ Marinka Koželj Stepic

Zadnja leta smo le dojeli, da je glava - kot že ime pove - glavni del našega telesa. Kako pa jo varujemo pred poškodbami? S čelado, seveda.

Obstajajo različne čelade. Najprej so se pojavile čelade pri gradbincih. Te čelade segajo malo nad čelo. Kasneje so jih pričeli uporabljati gozdarji. Te so podobne čeladam gradbincev. Danes nosijo čelade tudi športniki pri različnih športnih dejavnostih. Največje in najmočnejše so motoristične čelade. Kolesarji, alpski smučarji in drugi nosijo dejavnosti prirejene čelade. Čelada je obvezna pri motociklistih in pri alpskem smučanju za otroke do 12 let starosti.

Kaj pa obiskovalci gora? Tisti, ki hodijo v gore plezat, uporabljajo čelade že vrsto let. Zadnja leta nosijo čelade tudi planinci na zahtevnih in zelo zahtevnih poteh. Vsakoletne analize nesreč so pokazale, da je čelada tudi na planinčevi glavi zelo pomemben kos opreme. Vedeti moramo, da že sila manjšega kamna povzroči resne poškodbe glave, zato PZS priporoča uporabo čelade na zahtevnih in zelo zahtevnih planinskih poteh. Zavarovalnice v Alpiskih deželah ne krijejo nobenih stroškov, če ponesrečeni ni bil pravilno opremljen s čelado.

V naših gorah srečujemo tujce, ki hodijo s čeladami na glavah. Tudi domači, slovenski planinci, vsaj tisti, ki se zavedajo pomembnosti nošnje čelade, že varujejo svoje glave. Da bi se uporaba čelad pri domačih planincih povečala, je Zavarovalnica Tilia namenila del sredstev. Pri nakupu čelade ali samovarovalnega kompleta zavarovalnica Tilia za člane PZS prispeva 15 €. Popust se uveljavi ob predložitvi fotokopije računa, fotokopije izkaznice PZS s plačano članarino za tekoče leto in predložitvi transakcijskega računa, kamor se nakaže znesek popusta. Navedeno pošljite na naslov: Zavarovalnica Tilia, Seidlova c. 5, 8000 Novo mesto.

M o j e izkušnje s čelado so zelo dobre. Ko sem v okviru tečaja za planinske vodnike plezala v Zeleniških špicah, še nisem imela čelade. Vodja naveze mi je svetoval, naj vzamem kapo, vanjo dam rokavice in vse skupaj povežem na glavo. Nasveta nisem poslušala, saj sem bila prepričana, da mi bo prevroče. Ni minilo niti 15 minut, ko je nekdo v navezi nad nami sprožil drobne kamenčke. Eden teh mi je priletel na čelo in pocedila se je kri. Potem, ko smo razmeroma majhno ranico prekrili, sem takoj na glavo namestila kapo z rokavicami. Še v času tečaja sem resno razmišljala o nabavi čelade. A takrat je bil to kar velik problem. Pri nas se jih ni dobilo, v Celovcu, Trstu ali Gorici so bile. A kako jih pretihotapiti v našo deželo brez carine? V našem planinskem društvu smo rešili to tako, da sva šla z Mihom Primcem v Gorico in jih v športni trgovini izbrala in tudi plačala. V Ljubljano sva se vrnila brez njih. Ko so prijatelji iz pobratenega SPD Trst prišli v naše gore, so nam jih pripeljali brez problemov in seveda tudi brez carinskih dajatev. Najprej sem jo nosila zgolj, če sem šla plezat. Kar nekajkrat mi je drobir ropotal po čeladi, a glava je ostala nepoškodovana. Na Triglav so se takrat vzpenjali še brez čelad.

Kasneje sem dobila v testiranje čelado, proizvod Velpasa iz Velenja. Ta je bila po obliki velika za nošnjo v nahrbtniku, imela je nekakšen rob, ki je ščitil pred stekanjem dežja po obrazu. To je bilo sicer dobro, a kaj, ko je po drugi strani zmanjšal vidno polje. Za plezanje je bila skoraj neuporabna. Sedaj imam praktično čelado, ki je dvakrat lažja kot prva in mi ne zastira pogleda kamorkoli. Pri nakupu zadnje čelade sem že uveljavljala popust pri Zavarovalnici Tilia.

PLANINSKI IZLET NA VREMŠČICO, 7. 5. 2011

MITJA PREMERL

Dne 7. 5. 2011 smo se mladi planinci osnovne šole Oskarja Kovačiča odpravili na sončno Primorsko, prav na rob kraške planote. Pripeljali smo se z avtobusom do Senožeč. Nekoč je bila bogata vas polna gostiln ob prometni žili Dunaj – Trst. Naselje sedaj že nekaj desetletij nazaduje, ker jo je obšla železnica in avtocesta.

Hoditi smo začeli iz središčnega trga, mimo nekoč mogočnih kamnitih hiš, nekaterih propadajočih, nekaterih pa spremenjenih v počitniške hišice. Pot ni bila zahtevna, malce dol, potem nekajkrat navzgor med nizkim gozdom. Vrh Vremščice je travnat na prisojni strani in pogozden na osojni. Razgled se z vrha razlije čez celoten Kras do Kraškega roba. V daljavi se je lepo videla vasica Škocjan s podorom reke Reke.

Obiskali smo tudi znamenite Škocjanske jame, ki so nas zelo očarale s svojo prvinskostjo.

PLANINSKI IZLET NA RATITOVEC, 14. 5. 2011

MITJA PREMERL

Vzpon smo začeli na Prtovču, po sončni južni smeri. Nekaj časa smo hodili po gozdnih poteh, potem pa se je pot začela viti med skalami, kjer nas je vodnik Mitja opozoril na varno hojo in previdnost. Tik pod vrhom smo prečkali slikovite skalnate sklade, ki so dajali prav posebne alpske užitke. Naleteli smo prav na vrtoglave poglede v dolino, na Blegoš, Porezen in Soriško planino.

V lepem vremenu je bila koča zelo obiskana, zato smo se kmalu povzpeli še na vrh z znamenitimi Rupnikovi-

mi bunkerji, ki so žal zazidani. Vračali smo se po severni, bolj osojni strani.

Nazaj grede smo se osvežili s sladoledom na srednjeveškem trgu v Škofji Loki.

PLANINSKI TABOR - PLANINA PRI JEZERU 2011, 6. 6. 2011

KATRA, HELENA IN BOJANA

Prva skupina otrok je prišla na Planino pri Jezeru v ponedeljek, 6. 6. 2011.

32 otrok je s pomočjo vodnikov Toma in Ivanke ter spremljevalk Katre, Helene, Marine, Petre in Bojane v suhem vremenu prisopihalo na cilj.

Že od daleč nas je pozdravil prijeten glas harmonike in nasmejani obrazi Iva, Lojzke in Mire.

Prvi dan smo spoznavali kočo, popoldan pa opravili še prijeten sprehod okoli jezera.

Naslednji dan smo se hitro odpravili proti Planini v Lazu. Želeli smo izkoristiti lepo vreme, ki pa nam jo je zagodlo. Tik pred ciljem smo na žalost morali uporabiti dežne plašče. Zavetje smo poiskali v enem od stanov. Tam smo jedli, pili in se zabavali A CUM CA CA...

Popoldne so nas kljub deževnemu vremenu obiskali psi reševalci. Prijazni kužki in njihovi gospodarji so nam popestrili deževen dan.

Sreda se je začela z »jutranjo roso«, ki se je nadaljevala v pozno popoldne. Otroci so se v koči igrali, risali in plesali ob harmoniki. Izvedli smo tudi TALENTE. Za eno uro smo pa le odšli v okolico koče. Nabirali smo zdravilne rastline (plahtico, materino dušico, ranjak) in raziskovali. Medtem se je Tomo pripravil in nam kasneje predstavil potrebno planinsko opremo.

No, v četrtek nas je pa jutranja rosa le zjutraj namočila, tako smo kasneje odšli na krajši izlet do koče gorskih reševalcev. Najbolj zanimivo pa je bilo popoldne, saj

je mlade dolinske uši čakal planinski krst. Ivanka in Tomo sta se dobro pripravila, prav tako pa naši otroci. Ti so pametno odgovarjali in pogumno prenašali kar precejšnje število zelenih udarcev po riti. Z novimi planinskimi imeni smo zadnjo noč prav sladko zaspali.

Prebudili smo se v SONČNO petkovo jutro. Zapakirali smo še zadnje stvari, se poslovili od zelo ustrezljive, simpatične ekipe in jo ob petju mahnili proti Vogarju.

In že smo bili skoraj v civilizaciji, še kombi in dolina je tu. Mlade planince smo nagradili s sladoledom in se polni lepih doživetij odpeljali domov

Katra, Helena in Bojana vam pošiljajo planinske pozdrave!

ENOTA ANDERSEN NA PLANINI PRI JEZERU – TABOR 2011

ŠTEFKA ŠTURM

Tako kot vsako leto smo se tudi letos udeležili planinskega tabora na Planini pri Jezeru. Iz naše enote je na planino odšlo 27 otrok. Za njih smo skrbeli Jelka, Manca, Iztok in Štefka. Za zdravje je skrbela Irena, za vodenje na planinskih pohodih Tone, Rašo in Andrej.

Prvi koraki v plezanju

Nekaj iskric otrok:

»Na Planini smo se imeli lepo«

»Šteli smo markacije, bilo jih je 137, več koliko je to veliko, skoraj do veselja in nazaj«.

»Veliko smo se zabavali, igrali, tudi plezali smo. Imeli smo se fajn, v knjižice smo risali poti«.

»Vsaka pot je bila zelo drugačna«.

»Tone, Rašo in Andrej so nas zelo dobro vodili«.

»Najbolj lušten mi je bil Andrej, ker je mojemu atiju tudi ime Andrej«.

»Meni pa je bil všeč Tone, ker je vozil kombi«.

»Rašo je dober vodnik«.

»Zelo dobro smo jedli, bilo je slastno, Ivo pa je igral na harmoniko«.

Pred odhodom na Planino pri Jezeru smo z izletom na Tromejo, ki so ga vodili Mitja, Katja in Rašo, preverili fizične zmogljivosti naših otrok. Ne le prijetna pot, tudi vreme, ki je bilo za spremembo v petek, 10. junija, lepo, je pripomoglo k dobremu razpoloženju vseh pohodnikov.

Malica na Viševniku

Planinski krst

Ena gasilska pred odhodom v dolino

Z RAŠEM NA VELIKO PLANINO, 15. 1. 2011

MARUŠA REYA

Rašo je tisto soboto okoli sebe zbral kar lepo čredico navdušencev, pripravljenih na miganje v teh od izletov sušnih dneh. Lep dan pravi, da je naročil! Tega zjutraj ob 7. uri, ko smo se s svojimi avtomobili zbrali na velikem parkirišču tovarne Calcit v Stahovici, še ni bilo slutiti, smo mu pa verjeli kar na besedo.

Seveda pri veliki skupini ni moglo iti brez zamujanja, zato se je akademska četrt, no dvajset minut, kar prilegla. Mahnili smo jo po cesti, kam drugam kot navzgor proti Domžalskemu domu, 1524 m. Še kar nekaj časa smo hodili v mraku in se prepoznavali. Večina jih je bila znancev še z lanskega izleta po Makedoniji in so kar naprej obujali lepe spomine.

Najprej, ko je bila cesta še široka, smo hodili po trije ali štirje vštric, kasneje po dva in dva, ko pa smo se ločili od ceste, ali pa smo jo samo po bližnjici prečili, pa seveda drug za drugim. Rašo je z budnim očesom nadzoroval svojo četico in lbra nekajkrat poslal, naj jo prešteje, pa se je kar nekaj vmes pri kom zataknil. No, do vrha nas je že uspel prešteti in kar 42 nas je bilo vseh skupaj.

Hoja je preudarna in umirjena, ni nobenega prehitevanja ali zaostajanja, kar pomeni, da je tempo za vse bolj ali manj ugoden.

Pot navzgor nas čez dobro uro pelje blizu cerkve Sv. Primoža, ki jo bomo obiskali nazaj grede.

Tudi ustavimo se parkrat, da se najprej slečemo, nato za kakšen požirek, pa še za kak globok vzdih. Ne, saj

ni težko, ampak včasih se pač malo prileže!

Na križišču, uro hoda pod vrhom, se najprej usmerimo na pot čez Pasjo pečino, pa Rašo hitro sprevidi, da je pot slaba, torej tudi nevarna, zaledenel sneg je še na njej, obrnemo se in gremo višje, pod Pirčevim vrhom. Ko pridemo iz gozda, kakšnih sto višinskih metrov pod Domžalskim domom, nas pričaka sneg. Ni ga veliko, ravno prav, da nas opozori, da je še zima, saj ga pri nas, v nižinah ni več!

Ob 10.45 smo na Domžalskem domu, se pravi v treh in pol urah. Nekateri ostanejo zunaj in poiščejo zavetje ob hiši, drugi se strpamo v dom, kjer je lepo toplo, se posušimo, prigriznemo in popijemo.

Nekaj nas gre potem še na vrh za kočo, kjer smo poplačani s prekrasnim razgledom na vse strani. Tam je tudi prijazen poznavalec vseh okoliških in daljnih hribov, tako da imamo dober pregled. Res, takile hribi naredijo globok vtis, kar šel bi vse naokrog. Tako pa samo z očmi, saj so dnevi še prekratki za kakšne daljše ture in ne več mlade noge!

Ob 12.30 se odpravimo navzdol, tokrat gremo preko hribčka nad Sv. Petra, kjer je nekdo naredil mogočen lesen križ in takoj pod njim pa se posedemo po lepo razloženih klopcah na pobočju pred cerkvijo Sv. Primoža, ki ima kar dva stolpa.

Jabolko prija na sončku, potem pa pot pod noge in ob 15.10 smo že na parkirišču, ki je še vedno obsijano s soncem, nas pa greje dober občutek, da smo zase in drug za drugega spet naredili nekaj dobrega. Pa še kako dobrega!

S TRŽAČANI V BENEŠKO SLOVENIJO, NA NEBEŠKO LEPO PUSTNO NEDELJO, 6. 3. 2011

MARUŠA REYA

Že sam naslov jedrnato zajema vsebino tretjine tega prispevka. Iz »bolano meglene« Ljubljane odrinemo z rdečim avtobusom komaj kakšno minuto po sedmi zjutraj. Točnost je torej poleg zgodnje ure naša vrlina. Pri povratku pa smo malo zamujali, ampak ker smo se imeli lepo, naj nam bo to odpuščeno!

Potem ko smo na Brezovici pobrali še vodnika Janeza Lenaršiča in dva planinca prijateljskega društva Polhov Gradec, smo se pustili prešteti. Naš vrli vodnik Tomo, ki nam je namesto zvestega, a obolelega Hermana za drugega vodnika priskrbel zanesljivega Raša, nas je naštel skupaj z vodniki in šoferjem kar štirideset. Zavidljivo poln je bil torej naš avtobus.

Po dolgem času zame spet nekaj znanih obrazov, glej, tam se nalezljivo smeji Sonja, roko podaja Zmaga, spredaj sedi Mika, tudi starosta Slavko ne manjka, pa še in še...

Pri Lomu seveda sledi kratek postanek za plus in minus potrebe, v avtobus se spet pridno vrnemo ob naročeni uri. Nato sledi učna ura, ko nam Tomo razloži nekako nesrečno zgodovino Beneških Slovencev, ki na tem ozemlju kljubujejo že od sedmega stoletja naprej. Pa naj na kratko ponovim: najprej dokaj lagodno življenje pod Langobardi, nato v mejah Oglejskega patriarhata, pa dalje v okviru Beneške republike in ne nazadnje pod Habsburžani, ko so prvič v zgodovini izgubili vse privilegije mejnega naroda, ki mu ni bilo potrebno plačevati davčnih dajatev. Življenje v ozkih dolinah in strminah se je osredotočilo na skromno kmetovanje na krpah zemlje, kjer so se na strminah lahko pasle le koze in ovce. Zato so si pomagali s kontrabantom – tihotapljenje tobaka in soli!

Ko je Avstroogrška izgubila vojno s Prusijo, katere zaveznica je bila Italija, so po plebiscitu leta 1866 Beneški Slovenci dokončno padli pod Italijo. Pravzaprav se še danes ne čutijo Slovenci ne Italijane, so zelo samosvoji,

približno tako kot Rezijanci. Njihova nadižka govorica in pisava sta nam težko razumljivi. Tudi pri dvojezičnih napisih krajev, skozi katere smo se peljali, uporabljajo svojo pisavo – Štupca (Stupica/Stupizza), Špiétar (Špeter/San Pietro) ali Čárni várh (Črni vrh/Montefosca). Kljub izoliranosti še danes živijo svojstveni običaji slovenskega porekla.

Njihov časopis je Novi Matajur, ki izhaja tedensko v štirih jezikih: slovenščini, italijanščini, rezijanščini in nadižki govoric. Tudi na spletu sem ga našla! Zanimivo! Brez zaslužnih posameznikov, tudi iz vrst duhovnikov, ne bi obstali!

Poučna ura je zaključena! Več se bomo naučili sproti!

Bolj ko se približujemo Primorski, bolj nas začne ogrevati sonce, kljub še nizkim temperaturam. Za mejo pri Vrtojbi nas ob 8.35 v svojem manjšem avtobusu že čakajo prijatelji pobratenega društva SPD Trst. V naš avtobus prestopi stari znanec Franci, nas lepo pozdravi v imenu celotnega »razreda« njihovega avtobusa, pa tudi vedno zadovoljna in vsakomur dostopna Marinka nam zaželi dobrodošlico. Jaz neskončno rada poslušam ljudi, ki uporabljajo svoj dialekt in primorski je v raznih različicah eden izmed mojih najljubših. Jaz bi kar poslušala....

Ko se že vozimo po obsijani pokrajini na italijanski strani, nam pogled na še oddaljen Matajur, pa levo Kaininsko pogorje in desno južno pobočje Krna popestrijo še zvočni posnetki Beneških fantov, ki nam s svojimi

pesmimi krajšajo čas in zbudajo spomine na mlade dni, ko jih morda tudi nismo radi poslušali!

Vozimo se skozi Krmin in Čedad z delom starega obzidja, kjer vidimo znameniti Hudičev most.

Ob 9.40 parkiramo zunaj vasi Stupica in se razdelimo v dve skupini. Hoja po krajši, a vendar dovolj strmi poti – »mulatijeri« traža dobro uro, daljša – »ukol rit u varžet« – pravi tržaški Franci, pa do istega cilja – Črnega vrha – dobre tri ure. Ponekod kar grizemo kolena in pazimo, da nam korak ne zdrsne na ozki poti, drugod pa razkošno stopamo po tleh, ki so na gosto posejana z zvončki, žafranom in ponekod tudi že s kronicami. Prečimo dve tipični vasi Goregna vas in Arbeč, obe v strmini, kjer se sprašujem, kako neki so ljudje zašli sem gor. Danes imajo sicer asfaltirano cesto, včasih je bila huda ...

Pri cerkvi Sv. Andreja na 797 metrih smo bili točno opoldne. Na zidu pri ograjenem spomeniku vsak najde svoj prostorček za počitek. Razgledi se odpirajo, odpirajo se tudi nahrbtniki, ven vlečemo pijačo in okrepčilo, fotoaparati škljocajo... Po temeljitem počitku se po pol ure odpravimo še malo navzdol in v slabi uri prispemo do vasi Montefosca/Črni varh/Čarni varh, kjer nas že čaka prvi del skupine, ki je šel po krajši poti.

Razpršimo se po bližnjih prostorčkih ob cesti, kjer se posedemo, kramljamo, se lenobno nastavljammo soncu in čakamo, da nas presenetijo njihove tradicionalne maske – blumarji, mladi fantje v belih oblačilih in bogatim okrasjem iz raznobarnih papirčkov na glavi, ki letajo po vasi z zvonci okoli pasu.

Ob 14.45 se vsi skupaj zadovoljno spustimo v eni uri kar za okoli 500 metrov navzdol po krajši poti do avtobusa, kamor prispemo v malo raztegnjeni koloni. Šofer nas odpelje v bližnjo gostilno La Trota (postrv), kjer nas dobro in okusno nahranijo in napojijo. Smo si zaslužili? SMO!

Tudi tu nas obiščejo maske, menda iz sosednje vasi Rojance, za še boljšo voljo pa poskrbita naš Ivo in njegov tržaški kolega s harmonikama.

Kar težko smo se ločili s tržaškimi planinci in si obljubili, da se čimprej spet vidimo.

V avtobusu kmalu potonemo v sladek počitek. Do meje nas spet vodi tržaški Franc, naprej nam je pot znana. Le na Vipavskem postanemo malo nemirni, saj je burja kar močna, avtobus nekajkrat malo zanese, da zadržim dih, vendar šofer spretno manevrira. Nato pa je do Ljubljane okoli devete zvečer vse tiho je bilo!

V BENEČIJI, 6. 3. 2011

SONJA MODLIC

Utrinki s skupnega izleta z SPD Trst po Benečiji – blumarji

TRIJE DNEVNI POHORJA, 30. 4. – 2. 5. 2011

SLAVKO KRUŠNIK

Za letošnji pohod (lahko bi rekli tudi prevoz) čez Pohorje se je prijavilo 8 kandidatov, to pa je idealno število za najem kombija. Letos nas je tja popeljal gospod Mitja Saje, ki nam je ustregel po najboljših močeh, da smo lahko spoznali vsaj poglobitve točke tega zanimivega pogorja.

Kot običajno smo se najprej ustavili pri Mariborski koči (naprej je šlo po napovedanem vrstnem redu).

Po Poti kurirjev in vezistov – deloma tudi po Slovenski planinski poti – smo se pomikali proti cilju prvega dne – Osankarici. Seveda nismo izpustili ogleda slapa Šumik.

Na bojišču padlega Pohorskega bataljona smo se oddolžili spominu žrtev boja za našo svobodo in samostojnost.

Spomenik nad Ribniško kočo in koča sta bila cilj drugega dne prečenja.

Tretji dan gremo pa že »domov«. Spodnja slika ni z morja, ampak z zbiralnika nad Ribniško kočo.

Na vrhu Črnega vrha.

Še en spomin na narodno-osvobodilni boj – partizanske bolnišnice »Pavček«.

Prepolni lepih vtisov smo se vrni v vsakdanje okolje.

Če bosta zdravje in sreča, bomo to obliko rekreacije še ponavljali...

DELOVNA AKCIJA NA PLANINI PRI JEZERU, 27. 29. 5. 2011

SONJA MODLIC

Akcija je potekala od petka do nedelje (27. – 29. maja 2011)

Ekipa je bila zelo učinkovita: sežagali smo vsa drva, oblekli vse jogije v prevleke (kar je zelo težko), vse odeje iz čistilnice znosili po sobah, prečrpavali vodo, pomili vsa okna, WC, umivalnike, vse posesali, posadili rože...

Na delu smo bili: Ivan, Tone, Ibro, Mirko, Franci, Stane, Ivo, Rado, Janez, Irena, Sonja D., Nevenka, Mojca, Sonja M. Obiskal nas je tudi predsednik Andrej.

NA PRIMORSKO PO SONCE - KUCELJ (1237 M), MODRASOVEC (1353 M), ČAVEN (1242 M) - 30. 4. 2011

MARUŠA REYA

Aprilsko vreme se je letos pričelo šele zadnje dni tega sicer muhastega meseca. Zasedbe točno za en Integralov kombi, osem izletnikov z vodnikom Tonetom na čelu, ne zmoti niti jutranji ljubljanski dež in vsi zbrani odrinemo proti jugu celo par minut pred sedmo. Vsi nekaj bentimo, da tako slabo pa ni bilo napovedano in z upanjem gledamo nebo pred seboj, ki se začne pred Nanosom jasni.

Naš optimizem prežene oblake in ob 7.30 zavijemo na staro cesto pri Ajdovščini. Deset minut kasneje v sredi vasi Vrtovin zavijemo desno v hrib. Cesta nas skozi staro vas pripelje kar približno tri kilometre visoko v hrib, kjer nas čaka prazen razgleden parkirni prostor. Ob prihodu in odhodu je naš kombi edini parkiran avto.

Ne moremo se načuditi lepemu vremenu, ki nas je tu pričakalo. Ko ob 8.25 začnemo s hojo, ugotavljamo, da smo morda tri tedne prezgodnji, saj nas še lep del poti ob cesti spremljajo nasadi češenj. Kako bi se sladkali! Pot nas vodi takorekoč čez dvorišče še ene zadnje kmetije, nato smo prepuščeni dobrohotni naravi. Tu se še lepo obdelane njive, kjer je krompir že kar visoko pognal.

Čez tričetrt ure, ob 8.55, smo pri cerkvi Sv. Pavla, kjer na 520 metrov visokem robu spet uživamo lep razgled. Vmes dvakrat prečkamo makadamsko cesto. Gozd je redek, in ko se začne strmina, kar utihnemo. Dvakrat se ustavimo za požirek ali dva, zajamemo sapo in tako se skozi gozd prebijamo kar dobro uro. Kar očem ne moremo verjeti, kako lepe rožice opazimo v travi. Male, čisto prave narcise, avrikelj, šmarnice, svišč veliki in mali. Priznam, da se na to kaj dosti ne spoznam in raje poslušam Sonjo, ki vzneseno vzklika ob lepih barvah in oblikah teh rastlin. Tudi ostali ne zaostajamo pri občudovanju matere narave.

Ko pridemo iz gozda, se kolona raztegne in proti vrhu počasi pricepamo drug za drugim. Okoli enajstih smo vsi tam! Vrh je gol, pogled nazaj nas popelje v Trnovski gozd, nad katerim visi grozeč črn oblak, za katerega se ne menimo, pred nami pa spodnje male primorske vasice, naprej pa Čaven in Modrasovec, naš končni cilj!

Poslikam levo in desno, gor in dol, vse nas skupaj, pa lepe rožice in Sonja pravi, da moram v ta prispevek napisati Juretov vzklik: »Prva cvetka lep motiv, vse lovi jo v objektiv!«

Čez dobro uro, nekaj minut čez poldan, smo na Čavnu. Polovico je premamila dišeča kava, štirje pa smuknemo še na pusti vrh Modrasovca. Tja nas nekaj časa vodi ista pot, kot na Iztokovo kočjo in naprej na Mali Golak, potem pa se odcepi na levo. Razgleda tam ni prav

nobenega. Vrh je zaraščen, pa nekakšen cementni zid s ploščadjo na vrhu nas je kar malo razočaral.

Ko se ob 12.45 spustimo nazaj na Čaven, se spodaj v dolini nabira čudna grozeča črnina, ki vztrajno sili proti nam. Pred prvimi kapljami se umaknemo v koč, kjer v miru pomalicamo in popijemo, požigosamo knjižice, nato pa smo malo v dilemi, ali počakamo, da se izlije ali pa ploho prehitimo.

Iz nahrbtnikov vzamemo pelerine, odpremo dežnike in se ob 13.40 začnemo spuščati proti Vrtovinu čez Malo goro, kamor se odcepimo čez deset minut. Skale in korenine drsijo, zato povečamo stopnjo pazljivosti. Ko smo ob 14.05 na Mali gori, kjer je lepa zelena trata in zaprta kočica, že spet sije sonce. Mokre dežnike in pelerine zložimo in že strumno korakamo po široki kamniti poti v smeri Vrtovina. Tokrat ne gremo mimo cerkvice Sv. Pavla in sploh je pot čisto druga. Take imamo vsi najraje, ampak vedno se tega pač ne da izpeljati!

Na parkirnem prostoru smo ob 15.30, naš kombi še vedno sameva. Lepa lesena miza in klopi vabijo, da še malo posedimo. V avto se usedemo vsi polni dobre volje. Pa kako se smejemo, ugotovi Zmaga! Kaj ne bi! Imeli smo čudovit dan, začinjen z rahlo pomladansko ploho, ki pa nam sploh ni prišla niti do živega!

NA VOŠČO (1734 M), 26. 3. 2011

MARUŠA REYA

Kljub slabi vremenski napovedi v sredini tedna se nas na običajnem zbornem mestu pred LPP zbere pet največjih optimistov. Zaupali smo se vodstvu Marinke, kombi pa je varno upravljal Enes. Razmerje spolov je tri ženske proti trem moškimi. Ne proti, ampak z njimi!

Odhod je točen, oblaki so razredčeni in obetajo...

Okoli osme ure malo pred Martuljkom po vzdihovanju na lepe zasnežene poglede na levo bolj kot na desno, zavijemo ostro desno v hrib v smeri vasi Srednji vrh. Cesta je ozka in strma in malo se kar bojim srečanja s še kakšnim vozilom. Na ravnini, ki bi se ji lahko reklo parkirišče pod starim planinskim domom, na 960 metrih ustavimo kombi, zavežemo čevlje, nekateri se že slečejo. Zame je še premraz. Start ob 8.15.

Pot vodi mimo par močnih kmetij. Sonce in hoja sta nas ogrela, pa v nahrbtnik odložimo gornja oblačila. Tudi za požirek vode si vzamemo minutko, več ne, ne potrebujemo, saj smo se ravno dobro uhodili.

Ko stopimo v gozd, nam po poti že nagaja sneg, ki se spodaj topi. Iščemo trdne stopinje ali kopno. Strmo se vzpenjamo vse do zasnežene ceste, kjer Raju mini višinomer na švicarskem (seveda!) nožu kaže 1480 metrov. Nekaj časa hodimo po zasneženi ravnini, ampak udara se še ne.

Pri zaprti brunarici na Jureževi planini se odprejo razgledi. Vdihnemo s polnimi pljuči in na široko odpremo oči, ko se ozremo. Izkoristimo torej ta pogled, saj ne vemo, če bo vreme do vrha zdržalo. S severa in vzhoda že pretijo nekakšne meglice. Marinka ve za vsako skalo.

Malo me spominja na mojo mamo, ki je tako rada hodila po planinah, dokler je le mogla in za vsako vedela, kako se pride do nje in nanjo in po drugi poti z nje.

Spet pridemo v gozd in spet začnemo gristi kolena. Zdaj pa snežna situacija postaja že malo resnejša. Sledijo prvi ugrezi, najprej do kolen, potem pa, ko pridemo iz gozda in že vidimo vrh Vošče z ostanki, ostane notri kar cela noga! Jaz se dvakrat tako pogreznem, kar s celo nogo in jo le stežka potegnem ven. Pravzaprav me vlečeta ven Enes in Jure.

Miheli nekako uspe hitreje ubirati varne stopinje in vrh doseže kakšne četrt ure pred nami. Za njo jo uspešno

maha tudi Rajko, ki se mu je prej tudi parkrat udrlo do pasu, midva z Enesom pa se celo umakneva desno gor v gozd, kjer ni toliko snega, Jure in Marinka pa vztrajata na nekako nakazani poti.

Vrh zadnji štirje dosežemo ob 11.30. Čisto na vrhu, kjer je meja z Avstrijo, se z Marinko vrtimo okoli svoje osi, ko nam razlaga vrhove okoli nas. Iz svoje malhe gorniškega znanja nam zaupa kar veliko raznovrstnih informacij.

Sonce nas prijetno greje in ob razvalinah malo nižje pod vrhom si privoščimo počitek in malico. Čevlje imam premočene, saj se je sneg spremenil v drugo agregatno stanje, ampak v njih mi je vseeno toplo. V avtu me tako čaka preobutev.

Ker so razmere neugodne, se ne vračamo po prvotno zamišljeni drugi poti, ampak ob 12.30 uberemo isto varianto. Čudno, ampak dol grede se ne udara več toliko, čeprav je sneg bolj zmešan.

Dol nas kar nese in pri kombiju smo v dveh urah.

Zaključni postanek naredimo ob cesti v okolici Matuljk v Aljaževem hramu. Prileže se pijača, pa kakršnakoli že! V Ljubljani se ob štirih popoldne razidemo, služilo nam je vreme in naše noge!

UČKA - POKLON, PLAS, VOJAK – 1401 M, PONEDELJEK, 25. 4. 2011

MARUŠA REYA

»Izlet z avtobusom na Učko odpade zaradi premalo prijavljenih« se je glasilo sporočilo.

Škoda! Pa tako sva se veselila! Saj vreme pa morda le bo, sva z Juretom optimistično upala. Tudi Mihela je bila tako razpoložena in na tak naš odziv je hitro odreagirala Marinka in ponudila butično izvedbo z lastnim avtom. Takoj smo zagrabili, se dogovorili za še zgodnejšo uro odhoda in se v soboto kmalu po šesti spokali iz Ljubljane.

Že zgodaj zjutraj je vreme obetavno, vožnjo po avtocesti prekinemo samo zaradi žejnega avta, ob 6.45 zavijemo ven na Matenjo vas, Pivko, Ilirsko Bistrico in na meji ob 7.35 nas pozdravi najprej sonce, nato še policija in cariniki. Presenečena sem in vroče mi je postalo, ko mi povejo, da mi je včeraj potekla veljavnost osebne izkaznice. S seboj sem

(hvalabogu) imela še potni list. Po stari cesti v smeri Rijeke se pri Matuljih malo zakvačkamo, ker je obvoz, ki nas pripelje na njegovo izhodišče, zato se držimo v smeri drugega izhodišča – Poreč, Pazin, Pula. Dvigujemo se počasi skozi staro naselje z utrdbo Veprinac vse do sedla Poklon, 922 m. Tam bo naše izhodišče, na katerega se bomo vrnili po drugi poti nazaj. Planinski dom na Poklonu je bila zgrajen na začetku prejšnjega stoletja, leta 1965 pa nova koča, restavracija, ki je tudi pomembna info točka, s prodajo spominkov in sanitarijami in prostranim parkirnim prostorom.

Vrh masiva Učke, ki je bil za naravni park, velik 160 km², razglašen 1999 leta, se imenuje Vojak - 1401 metrov.

Do njega s Poklona, kjer pustimo avto, krenemo ob 8.25 počasi in umirjeno večino poti skozi redek gozd bukev, spodaj razkošno ozelenel, proti vrhu pa se popki na vejicah komaj napenjajo. Tristo metrov pod vrhom se začenja sprehod po dva kilometra dolgi učni stezi Plas, kjer so kar na gosto postavljene interpretacijske plošče, ki obiskovalcem predstavljajo biološke raznolikosti flore in favne in nastanek kraškega reliefa.

Oko in misli se spočijejo kljub nenehnemu – ali pa ravno zato – prijateljskemu medsebojnemu žlobudranju. Misli od časa do časa kar zatavajo.

Pridemo na dve razgledni mesti, od koder se vidi gričevnata Istra in Čičarije, tudi naravni udor Vranske Drage se lepo vidi, v ozadju pa slutimo naš Slavnik in še kaj!

Hodimo sami, trikrat prečkamo cesto in se s tem prepričamo, da smo še v civilizaciji, dokler ne pridemo na zadnji parkirni prostor pod vrhom Vojaka. V nas butne ogromen kompleks zgradb z dvema stolpoma, veliko kupolo, vse ograjeno – služi v vojaške namene. Mimo se po cesti in potki vzpnemo na kamnit stolp, zgrajen 1911.

Marinka je spet pripravljena, da nam razloži razgled, ki je sicer jasen, oblakov in napovedanega dežja od nikoder, je pa zaradi dolgotrajno lepega vremena moten. Spodaj morje, Rijeka, otoki Krk, Cres, začetek Lošinja na jugu, severno pa obnovimo razgled že od pol ure nazaj.

Tu pa se je le zbralo nekaj obiskovalcev. Družine z otroki, mladina, tudi malo manj mladim je vrh zaradi ceste dostopen. Danes je še praznik, velikonočni ponedeljek je, dan za obiske ljudi in gora. Na vrhu smo bili ob 10.45, torej smo do sem hodili dobri dve uri in premagali višinsko razliko 479 metrov, vendar pot je položna, zato daljša.

Dol uberemo drugo pot. Čez vrh gremo kar naprej in se dobre pol ure spuščamo proti sedlu.

Tam si najdemo zavetje pod smrekami v travi in si privoščimo malico s pijačo.

Pot nadaljujemo čez pol ure čez Vrata v smeri Lovrana. Zanimiva pot nas pelje preko že davno, davno opuščenih kmetij z zapuščenimi sadovnjaki, nato pa se pot razširi v stezo in nazadnje v cesto, kjer začenjamo srečevati posamezne izletnike, ki se sprehajajo okoli koč.

Ob 13.15 smo spet na Poklonu. Nekateri se preoblečemo, odžejamo in se odpeljemo proti Vranski Dragi, kjer je v tisočletni ugreznjeni dolini znamenito plezališče. Stene so podobne Kraškemu robu, na dnu pa kvi-

šku štrlijo manjši in večji gladki stebri, raj za plezalce prostega plezanja. Kar nekaj časa opazujemo njihovo drznost in znanje, nato pa krenemo po cesti v smeri Buzeta in pridemo na staro cesto, po kateri nekateri še sedaj vozimo na hrvaško morje okoli Poreča. Čez mejo gremo ob 15.30. Nebo se oblači...

Vključimo se na cesto pod Črnim kalom, nato na avtocesto in že varno zdravimo proti Ljubljani. Okoli Logatca črnina na nebu postane konkretna in kar večkrat nas zalije ploha, da je potrebno vklopiti utripalke, pa vse skupaj ne traja dolgo. V Ljubljani smo prišli na suho, vendar dež privlekli za seboj. Hvala, bilo je lepo, se vidimo...

Zvečer, pod varno streho in zadovoljnih misli dopustimo, da tudi tu začne deževati!

GOLTE, V SONCU, DEŽJU IN SNEGU, 14. – 15. 5. 2011

SONJA DREMELJ, NADA TURK

Ko smo se v nekoliko oblačnem sobotnem jutru peljali proti Štajerski, si nismo mislili, da bomo v dveh dneh doživeli toliko vremenskih sprememb.

Dva kombija s 14 udeleženci sta preko Mozirja in Šmihela do parkirišča pod Mozirsko kočjo po vseh ovinkih varno pripeljala Sašo in Rašo.

V sončnem in vročem dopoldnevu smo po slabi uri hoje prišli do Mozirske kočje, nekaj pojedli in popili, si uredili za spanje in se odpravili proti najvišjemu vrhu planote Golte, na 1588 m visok Boskovec. Poti nanj je kar nekaj, tako smo videli tudi več planin s pastirskimi stani. Na vrhu nas je pričakal razgledni stolp v zelo slabem stanju, dostop nanj je bil zaprt. Pa nič zato, vseeno smo uživali v razgledu, vse do Kamniških Alp.

V kočo smo se vračali del poti po drugi strani, nabirali oz. strgali drevesno smolo in iz številnih mravljišč vdihavali mravljinčno kislino. Po 3-urnem pohajkovanju in daljšem počitku na prijetni jasi smo bili zopet v koči. Pričelo je močno deževati, vmes so udarjale strele, mi pa smo lepo na toplem veselo praznovali Janezov rojstni dan. Joj, koliko dobrot nam je pripravil. Tudi mi smo se izkazali s petjem in drobnimi darilci, katere je lahko spravil v podarjeni nahrbtnik.

Ko smo odhajali spat, je še naprej močno deževalo in tudi jutro ni bilo nič drugačno. Zato smo okoli 10. ure odšli iz koč do 20 min oddaljenih kombijev. Hvala, Sašo in Rašo, da sta nam jih pripeljala tako visoko. Močan veter, dež in sneg so predramili še zadnjega zaspanca.

Nazaj smo se vračali skozi Gornji Grad, čez prelaz Čr-nivec in se ustavili v Kamniški Bistrici, kjer so bili člani pobratenega društva SPD Trst. Tudi njim je dež preprečil načrtovani pohod, ki jim ga je prijazno svetoval naš Rado in jim delal družbo – pa tudi nam. Srečanje z vsemi je bilo zelo prisrčno, pa še Rašo je uredil vse s planinarjenjem po Makedoniji za člane SPD.

Bili smo vesela družba. Janez, tvoji pomladanski izleti so vedno polni lepih presenečenj. Hvala tebi in tvojima šoferjema za suvereno vožnjo.

Pa kmalu na svidenje.

41. TABOR LJUBLJANSKIH PLANINCEV

○ Marinka Koželj Stepic

Letos je bil že 41. tradicionalni tabor planincev ljubljanskega območja. Pri organizaciji vedno sodelujeta MDO PD Ljubljane in planinsko društvo, ki v tistem letu prevzame dokaj zahtevno nalogo soorganizacije tabora. Letos je bilo soorganizator planinsko društvo PD Kočevje, ki je letos praznovalo 60 let uspešnega delovanja. PD Kočevje je bilo soorganizator tabora že pred 10 leti.

Z veliko mero odgovornosti so se lotili dela in pripravili vse, da bi bili udeleženci zadovoljni. Za kraj so izbrali koč pri Jelenovem studencu.

Ob 11.30 uri se je začel kratek kulturni program, ki ga je povezovala članica mladinskega odseka PD Kočevje. Nastopili so mladi planinci in za svoje izvajanje zaslužili navdušen aplavz. Predsednik PD Kočevje

Franc Janež je v daljšem nagovoru orisal 60-letno zgodovino društva. Nato je navzoče na kratko pozdravila predsednica MDO PD Ljubljane Marinka Koželj Stepic.

Sledil je družabni del 41. tabora, katerega se je udeležilo okoli 100 planincev. Nekateri so prišli organizirano v okviru svojih društev, drugi zopet v manjših skupinah ali posamezno.

Skupaj so ugotavljali, da je bilo vse dobro pripravljeno, žal pa je slabo, deževno vreme število planincev, ki bi prišli na tabor, razpolovilo.

In na koncu vabilo: naslednji 42. tabor ljubljanskih planincev bo zadnjo soboto v maju 2012. Kje bo, naj še ostane skrivnost.

RES VISOKE GORE

○ Marinka Koželj Stepic

V lanskim zadnjem številku Gorskega popotnika je bilo na prvi strani objavljeno povabilo k sodelovanju, in sicer naj člani opišejo, kako so dosegli kak visok vrh, v Evropi ali na drugi celini. Malce sem počakala s pisanjem, a ker se do sedaj ni nihče oglasil, bom napisala nekaj o mojih vzponih na res visoke gore ali pa najvišje vrhove držav, otokov itd.

Bilo je leta 1993, ko sem se s treking odpravo, ki jo je ob 110-letnici PZS organizirala PZS, vzpela na moj prvi šesttisočak. Odpravo je vodil Janez Pretnar, velik poznavalec in ljubitelj Južne Amerike, predvsem Andov. V načrtu so bili vzponi na več vrhov v Peruju, Boliviji in severnem Čilu. Odprava je bila uspešna, saj so bili opravljeni vsi načrtovani vzponi. Udeleženci smo se sami odločali, na kateri vrh in na koliko vrhov se bomo vzpeli. Za aklimatizacijo smo se vsi vzpeli na Chacaltayo (5240 m), vrh nad najvišje ležečim smučiščem na svetu. Nato je sledil vzpon na Murorato (5870 m) v Boliviji. Zaradi težav z višino sem obrnila nekako na višini 5200 m in sama sestopila v dolino. V Čilu smo se podali v narodnem parku Lauca na Guallatiri (6063 m). Vrh so dosegli le redki, saj je bilo izredno mrzlo in vzpon je bil po snežišču, ki je bilo močno poledenelo. Tisti, ki nismo imeli dolgoletnih alpinističnih izkušenj, smo nekako na višini 5850 m obrnili in še varno sestopili. Za mene je tako ostala še ena sama možnost stopiti na šesttisočak. To je bil predvrh Chachanyja (6010 m) v Peruju. Vrh smo dosegli in tudi sestopili, a eden od udeležencev si je pri sestopu zlomil stegnenico. Reševanje z gore, z višine skoraj 5900 m, smo opravili sami, kar je bilo za vse udeležence velik napor in nova izkušnja, kako planinariti po visokih vulkanskih gorah. O prilogah na tem

trekingu sem dokaj obsežno pisala v Gorskem popotniku leta 1993 in 1994.

Kasneje me je pot še kar nekajkrat zanesla na vrhove ali točke, višje od 4000 m. Dvakrat in to leta 1994 in 2000 sem prešla sedlo Thorong La (5450 m) v Nepal. To je najvišja točka zelo priljubljenega trekinga okrog Anapurn. Na trekingu v Tibetu leta 2001 nas je pot vodila preko sedla, visokega 5170 m. V Nepal sem na trekingu čez Gosajsko jezera v Langtang dvakrat dosegla višino 4850 m, in to leta 2001 in 2010. Tudi pri vzponu na Kilimanjaro (5892 m), najvišji vrh Afrike, sem leta 2006 uspešno prišla do kočice Kibo (4386 m). Nato sem morala žal zaradi oslepitve na eno oko obrniti in me sam vrh še čaka. Zanimiv je bil tudi vzpon na najvišji vrh JV Azije, na Mt Kinabalu (4095 m) na otoku Borneo. Vzpon nam uspel na trekingu v organizaciji PZS leta 2002.

Kot nekakšen izziv so mi tudi vzponi na najvišje vrhove držav, otokov in podobno. Prav gotovo je na prvem mestu vzpon na Triglav (2864 m), najvišji vrh Slovenije. Prvič sem stopila na njegovo temo daljnega leta 1959. Prevečala so me močna čustva ponosa, da sem tako postala prava Slovenka. Kolikokrat sem se še kasneje vzpela nanj ne štejem, a v spominu mi je leto 2008, ko sem bila samo v mesecu avgustu trikrat. Kasneje sem se pričela spogledovati z Grossglocknerjem (3798 m). V okviru našega planinskega društva sem leta 1980 organizirala turo na ta najvišji vrh v sosednji Avstriji. Bili so vsi uspešni razen mene, ki sem si ob nerodnem reševanju iz ledeniške razpoke na ledeniku Pasterza poškodovala koleno. Ob padcu v razpoko se mi namreč ni zgodilo nič presunljivega. Še dvakrat sem v okviru našega društva organizirala turo na Grossglockner, a

Kilimanjaro

na vrh nisem šla. Običajno sem prišla do najvišje ležeče koče, uredila prenočišče in nato poslala naveze na vrh. Na sam vrh sem se leta 1986 vzpela s prijateljem Silvekom v enem samem dnevu, prenočevala sva kar v šotoru pri Lucknerhausu. Bilo je lepo, saj na vrhu ob 14. uri ni bilo gneče, tako kot je zjutraj in dopoldne. Na vrsto je prišel Mont Blanc (4807 m), najvišji vrh Francije. Včasih smo mislili, da je najvišji vrh Evrope, a danes je jasno, da je to Elbrus. Tudi Mont Blanc me ni spustil na vrh ob prvem poizkusu. Vsi štirje, tudi Milena in Metod, smo se leta 1981 odpeljali v Chamonix, kjer smo bili dogovorjeni z našimi alpinisti, ki so prav radi za majhno nagrado pospremili na vrh kakega slovenskega planinca. V Chamonixu sem ugotovila, da sta Milena in Metod še premajhna, da bi bila dva dni sama v kampu in sem ostala z njima. Uživali smo v pogledih na visoke gore in se z žičnico peljali na Aiguille du Midi (3795 m). Tam smo vsi trije okusili pravo višino, ko smo šli po nekaj stopnicah na razgledno ploščad. Marijan je v Ladovem spremstvu opravil uspešen vzpon in kmalu popoldne sta naslednjega dne prišla v kamp. Kar sem imela kuhanega za vse, sta pospravila kar sama. Leta 1986 sem se pridružila Savinjski odpravi, a nas je vreme kar dvakrat zavrnilo. Prvič smo prišli do koče Aig. du Gouter (3817 m), prespali in zgodaj zjutraj sestopili in še pravi čas ušli neurju, ki je pobelil vse, kar je bilo nad 3000 m. Iz kampa v Chamonixu smo ponovno krenili naslednjega dne, a tokrat je uspelo le eni sami navezi in še ta je imela veliko srečo, da je ni orkanski veter odpihnil z vršnega grebena. Ostali smo prišli do bivaka Vallot (4362 m), tam prebivakirali in ogrevali že močno podhlajenega prijatelja. Kljub neuspehu pri vzponu smo bili vsi zelo zadovoljni. Skupina je bila enkratna, saj smo za 26 udeležencev kuhali in pekli skupaj na plinskem pekaču, narejenem prav za to priliko, stregli jutranjo kavo po šotorih in še marsikaj. Leta 1993 mi je končno uspelo vzpeti se na vrh tako rekoč v alpskem stilu. S prijateljem Silvekom sva prispela v Chamonix, v kampu prespala in že prvega dne prišla na Vallot (4362 m), tu predremala noč in se zgodaj zjutraj vzpela na vrh. Bilo je čudovito sončno jutro in razgled daleč naokoli. Jaz nisem čutila niti višine niti nisem bila posebno utrujena, saj sem se le kak mesec prej vrnila z Andov in sem bila še dobro aklimatizirana. Kako leto za tem sem organizirala turo na Mont Blanc tudi za naše planinsko društvo. Vsi so v lepem sončenem vremenu dosegli vrh.

Naj naštejemo še nekaj »naj« vrhov. Na najvišjem vrhu Severnega otoka Nove Zelandije, na Mt Egmondu ali po maorsko na Taranakiju (2516 m), sem bila marca leta 1998 v okviru trekinga, ki ga je organizirala PZS. Z Marijanom sva se leta 2004 nameravala med potepanjem po Skandinaviji vzpeti na najvišji vrh Finske, Halti

(1328 m), na najvišji vrh Švedske, na Kebnekaise (2111 m) in na najvišji vrh Norveške, Galdhøpiggen (2469 m). Zaradi neugodnih vremenskih in snežnih razmer sva bila uspešna le na Galdhøpiggen, ki je tudi najvišji vrh Skandinavije. Halti nama je med vzponom že čisto blizu vrha prekrila gosta megla. Za pristop sva si izbrala brezpotno smer iz Norveške. Zaradi nastale situacije sva obrnila in bila srečna midva in Norvežani v kampu, da sva se vrnila. Kebnekaise je bil še prekrit z debelo snežno odejo, ki je postala v tistih toplih dneh taka, da si se vdiral do r.... Nekaj časa sva poizkušala, ko pa so nama trije mladeniči povedali, da so za vzpon in spust potrebovali celih 19 ur namesto 7 ur, sva si rekla: »ta pamet'n odneha«.

Na najvišjem vrhu otoka Kuba, na Pico Turquino (1972 m), sem bila v letih 2002 - 2006 kar štirikrat. Višina res ni kaj posebnega, a je vzpon na vrh precej naporen zaradi vlage in pogostih dolgih vmesnih vzponov in spustov. Tu je še najvišji vrh Korzike, Monte Cinto (2706 m), kjer sem bila dvakrat, dvakrat pa smo obrnili zaradi neugodnih vremenskih razmer. Tudi na najvišjem vrhu Krete, Psiloritisu (2456 m) sem stala trikrat. Lahko bi naštevala še vrhove otokov in otočkov v Jadranskem morju: Osorščica - Televrin (588 m) na Lošinju, Obzova (568 m) na Krku, Metlina (237 m) na Kornatu, Vela straža (337 m) na Dugem otoku, Hum - Sv. Duh (563 m) na Visu, Hum (417 m) na Lastovu in še bi se kaj našlo.

Nazadnje, 11. 6. 2011, sem bila na najvišjem vrhu Vojvodine, na Guduričkem vrhu (641 m) pri Vršču.

Običajno sem o vsakem pomembnejšem vzponu napisala sestavek za Gorskega popotnika, zato tu ne opisujem vseh dogodivščin, radosti in težav.

Kljub bogati beri imam še nekaj vročih in neizpolnjenih želja. Na prvem mestu je Kilimanjaro, pa Pico de Teide, najvišji vrh Španije in še kaj bi se našlo.

PLAN IZLETOV PD INTEGRAL 2011

Datum		Čas hoje	Zahtevnost	Vodnik	Pomočnik
marec					
06.03. n	Srečanje pobratenih društev SPD Trst in PD INTEGRAL	2	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
26.03. s	Vošča	6	L	Marinka Koželj Stepic	
27.03. n	36. zimski pohod na Porezen	4		Janez Lenaršič	Tone Trope
april					
02.04. s	Sabotin	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
09.04. s	Pufijev pohod (Čemšeniška planina)	6	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
16.04. s	Slavnik	5	L	Franc Bergant	
30.04. s	Kucelj - Veliki Modrasovec	5	L	Tone Trope	Sašo Marinčič
maj					
30.04.-02.05.	Prečenje Pohorja		L	Slavko Krušnik	
02.05. p	Sveta Trojica	5	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
07.05. s	Pot spominov in tovarištva	4	L	Slavko Krušnik	
07.05. s	Šija, Lisina (CRO)	7	L	Marinka Koželj Stepic	
14.-15.05.	Mozirska koča - Ostri vrh - Bukovec	5	L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
21.05. s	Konj	7	L	Rašo Adrovič	
28.05. s	Lipnik - Kavčič - Golič - Kojnik	6	L	Tone Trope	Rašo Adrovič
junij					
04.06. s	Lačna - Kuk - V. Griža	8	L	Tone Trope	Rašo Adrovič
11.06. s	Slemenova Špica	6	Z	Mitja Premerl	Katja Pernerl
25.06. s	Debela peč	6	Z	Tone Trope	Rašo Adrovič
julij					
31.06.-03.07.	Peš iz Ljubljane na Planino pri Jezeru		L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
02.07. s	Pohod LPP na Planino pri Jezeru (110-letnica LPP)		L	Franc Bergant	
09.-10.07.	Turska gora, Brana	8 + 5	ZZ	Rašo Adrovič	Mitja Premerl
16.-17.07.	Grintovec, Kočna, Jezerska Baba, Ledinski vrh		ZZ	Andrej Počervina	
23.07. s	Topic (A)	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
30.07. s	Vogel, Šija	6	L	Tomaž Rusimovič	Andrej Počervina
31.07. n	Veliki vrh in Velika Zelenica	7	Z	Marinka Koželj Stepic	
avgust					
06.08. s	Ojstrica (iz Logarske doline)	10	ZZ	Andrej Počervina	Tone Trope
13.-14. 08	Vrhovi nad Travnisko dolino	8	Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
19.-21.08.	Triglav 2011 - iz Rudnega polja		ZZ	Janez Lenaršič	Franc Bergant
19.-21.08.	Triglav 2011 - iz Krme		ZZ	Tomaž Rusimovič	Andrej Počervina
19.-21.08.	Triglav 2011 - čez Luknjo		ZZ	Tone Trope	Rašo Adrovič
19.-21.08.	Triglav 2011 - Kanjavec		Z	Mitja Premerl	Katja Premerl
27.08. s	Babji zob	4	L	Mitja Premerl	Katja Premerl
september					
03.09. s	Vajnež	8	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
10.09. s	Strma peč (I)	6	Z	Tomaž Rusimovič	Rašo Adrovič
17.09. s	Bistriška špica (A)	6	A	Marinka Koželj Stepic	
18.09. n	Skuta (čez Žmavcarje)	9	ZZ	Andrej Počervina	Tone Trope
24.09. s	Begunjščica (iz Ljubelja)	7	Z	Tone Trope	Rašo Adrovič
oktober					
01.10. s	Od Škofje Loke do Ljubljane	6	L	Andrej Počervina	Tone Trope
08.10. s	Olševa	8	Z	Rašo Adrovič	Tone Trope
15.10. s	Moravske toplice	4	L	Franc Bergant	Herman Rednak
november					
05.11. s	Izlet v neznano		L	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
13.11. n	Kostanjeva nedelja (SPD Trst)		L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
19.11. s	Kamniški Dedec	6	L	Rašo Adrovič	Tone Trope
december					
03.12. s	Lubnik	5	L	Andrej Počervina	Rašo Adrovič
17.12. s	Prednovoletno srečanje pr' Mehačk	4	L	Tomaž Rusimovič	Herman Rednak
januar 2012					
06.01. p	Nočni pohod na Grmado	4	Z	Janez Lenaršič	Sašo Marinčič
14.01. s	Krim	4	L	Tone Trope	Andrej Počervina
21.01. s	Sveta Ana nad Ribnico	5	L	Marinka Koželj Stepic	
februar 2012					
11.02. s	Ratitovec	4	L	Andrej Počervina	Tone Trope

Planinska potepanja:

Planinsko potepanje po Bolgariji in Grčiji 14.07.-25.07.2011

Rašo Adrovič

Planinsko potepanje po Makedoniji 28.07.-07.08.2011 (za SPD Trst)

Rašo Adrovič